

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΚΑΤΑΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ :
Οδός Πατησίων, ἀριθμὸς 3, πρὸς τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίνθου».

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ : Ἡ Βασίλισσα Μαρῶ, (μετὰ εἰκόνας) μυθιστορία Α. Δουμά, μετὰφ. Α. Σκαλίδου (Συν.). — Ἡ Λουομένη Χανούμισσα, μυθιστορία Λεῖλᾶ-Χανούμ (Συν.). — Περιοδεία τοῦ Γκούλλι-βερ εἰς τοὺς Γίγαντας ἐν τῇ γῶρᾳ τῶν Βροθδινιάκ, πολιτικὴ σάτυρα Swift, μετὰφ. Ἰωακείμ Βαλαδάνη. — Ὁ Ζωγράφος, διήγημα ὑπὸ Σ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
Προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις: δρ. 5 ἡ τὰς ἡπαρχίας 6, τῷ ἰσχυροτέρῳ 10
ΦΡΑΝΚΑ προηγούμενα λεπτὰ 20.
Αἰσθηδοναὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας,
διὰ γραμματεσίου καὶ χαρτονομισμάτων.

Μελενείμονες· οἱ δύο νέοι ἔκειντο ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον... (Σελίς 291.)

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΜΑΡῶ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Μετὰφ. Ἀλεξάνδρου Σκαλίδου.

[Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον].

ΒΒ'

Ὁ ΠΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΑΤΙΜΩΣΕΩΣ

Ἡ νύξ εἶχε κατέλθει ἐπὶ τῆς πόλεως, φρικιώσης ἔτι ὡς ἐκ τῆς ἐντυπώσεως ἣν παρήγαγεν ὁ θάνατος τῶν δύο νέων.

Ἐν τῷ Λούβρω ὅμως ἦτο μεγάλη ἐορτή. Κάρολος ὁ Θ' εἶχε διατάξει τοῦτο, ὅτε διέταξε καὶ τὴν θανατικὴν ἐκτέλεσιν.

Ἡ βασίλισσα τῆς Ναβάρρας ἔλθεν

ἀπὸ τῆς προτεραιᾶς διαταγῆν νὰ παρευρεθῆ εἰς τὴν ἐορτὴν. Ἐλπίζουσα δὲ ὅτι ὁ Δελακυλ καὶ ὁ Κοκονᾶς θὰ ἐσώζοντο, εἶχεν ἀπαντήσῃ καταφρικτικῶς εἰς τὸν ἀδελφόν τῆς.

Ἄλλὰ ἀφοῦ ἀπόλεσε πᾶσαν ἐλπίδα, ἀφοῦ εἶδε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐραστοῦ τῆς ἀποκοπεῖσαν, εἶπεν ὅτι οὔτε παρακλήσεις, οὔτε ἀπειλαὶ θὰ τὴν ἐξηνάγαζον νὰ παρασταθῆ εἰς φαῖδραν ἐορτῆν ἐν τῷ Λούβρω, τὴν αὐτὴν ἡμέραν καθ' ἣν παρέστη εἰς τόσῳ πένθιμον ἐν τῇ πλατείᾳ τῆς Γρέβης.

Ὁ βασιλεὺς Κάρολος παρέσχε τὴν ἡμέραν ἐκείνην νέον δαίγμα τῆς ἰσχυρᾶς θε-

λήσεώς του, ἣν ἴσως οὐδεὶς ἄλλος ὦθησέ ποτε ἀχρὶ τοῦ αὐτοῦ σημείου. Ἡμιθανής, πελιδνός ὡς πτώμα, ἠγέρθη περὶ τὴν πέμπτην μετὰ μεσημβρίαν καὶ ἐνεδύθη τὴν ὀραιότεραν αὐτοῦ περιβολὴν, καὶ τοὶ ἐλιποθύμησε τρεῖς ἐνῶ ἠτοιμάζετο.

Κατὰ τὴν οἰχόνην, ἠρώτησε περὶ τῆς ἀδελφῆς του, οὐδεὶς ὅμως εἰςευρε νὰ τῷ εἰπῆ τι, διότι ἡ βασίλισσα ἐπανελθούσα εἰς τὰ δώματά τῆς κατὰ τὴν ἐνδεκάτην πρὸ μεσημβρίας εἶχε κλεισθῆ μόνη ἀπαγορευσασα αὐστηρῶς τὴν εἴσοδον.

Ἄλλὰ διὰ τὸν Κάρολον δὲν ὑπῆρχον θύραι κεκλεισμένα. Στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Νανού, ἐπορεύθη εἰς τὰ

δώματα τῆς βασιλίσσης τῆς Ναβάρρας καὶ εἰσῆλθεν ἀπροσδοκῆτως διὰ τῆς θύρας τοῦ μυστικοῦ διαδρόμου.

Ἡ Μαργαρίτα ἡμιθανὴς ἔκειτο ἐπὶ τινος σκίμποδος, τὴν κεφαλὴν ἔχουσα βεβυθισμένην ἐν τοῖς προσκεφαλαίοις. Δὲν ἔκλαιε, δὲν προσήχεται, ἀλλ' ἐρρόγχαζεν ὡς ἀγωνιῶσα.

Εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν τοῦ κοιτῶνος, ἡ Ἐρρικέττα τοῦ Νεβέρ, ἡ ἀτρόμητος ἐκείνη γυνή, ἔκειτο ἀναίσθητος ἐκτάδην ἐπὶ τοῦ δαπέδου. Ἡ δὲ πτωχὴ Γιλόννη ἔτρεχεν ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἄλλην, μὴ τολμῶσα ν' ἀποτεινῆ αὐταῖς λέξιν παρηγορίας.

Κάρολος ὁ Θ' εἰσῆλθεν ὠχρὸς καὶ τρέμων, ἀφείς τὸν Νανσὺ εἰς τὸν διαδρόμον.

Οὔτε ἡ μία, οὔτε ἡ ἄλλη ἐνόησαν αὐτὸν εἰσελθόντα. Μόνη ἡ Γιλόννη, ἣτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν προσεπάθει νὰ βοηθήσῃ τὴν Ἐρρικέτταν, ἠγέρθη ἐπὶ τοῦ ἐνὸς τῶν γονάτων τρέμουσα.

Ὁ βασιλεὺς ἐποίησεν αὐτῇ νεύμα. Αὐτὴ δὲ ἐγερθεῖσα ὑπεκλίθη καὶ ἐξῆλθεν.

Τότε ὁ Κάρολος ἐπλησίασεν εἰς τὴν Μαργαρίταν. Παρητήρησεν αὐτὴν ἐπὶ μικρὸν σιωπηλῶς, εἶτα διὰ τόνου, ὃν οὐδεὶς ἐπίστευεν ὅτι ἠδύνατο νὰ ἔχῃ ἡ ἀκαμπτος ἐκείνη φωνή:

— Μαργώ! εἶπεν. Ἀδελφὴ μου!

Ἡ νεανίς ἀνασκιρτήσασα ἠγέρθη.

— Ἐλα! ἀδελφὴ μου, θάρρος!

Ἡ Μαργαρίτα ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος. Τὸ εἰξεύρω, ἀλλ' ἀκουσάν μου.

Ἡ βασιλίσσα τῆς Ναβάρρας ἔνευσεν ὅτι ἤκουε.

Μοὶ ὑπεσχέθης, ὅτι θὰ ἔλθῃς εἰς τὸν χορόν.

— Ἐγώ! ἀνέκραζεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί καὶ σὲ περιμένουσιν, ὥστε ἂν δὲν ἔλθῃς, θὰ ἐκπλαγῶσι.

— Συγχωρήσατέ με, ἀδελφὴ μου, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Τὸ βλέπετε, ὑποφέρω πολὺ.

— Προσπάθησε.

Ἡ Μαργαρίτα ἐφάνη πρὸς στιγμήν ἀνακαλοῦσα τὸ θάρρος τῆς, ἀλλ' αἰφνης ἀφίσασα τὴν κεφαλὴν τῆς νὰ καταπέσῃ ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων ἀνέκραζεν:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ ἔλθω.

Ὁ Κάρολος ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ καθίσας ἐπὶ τινος σκίμποδος τῇ εἶπε:

— Ἀπώλεσας ἓνα φίλον, τὸ εἰξεύρω, Μαργώ. Ἀλλὰ κύτταξέ με. Ἐγὼ δὲν ἔχασα ὅλους τοὺς φίλους μου, καὶ αὐτὴν ἔτι τὴν μητέρα μου; Σὺ πάντοτε ἠδύνασο νὰ κλαίῃς ἐν ἀνέσει, καθὼς τὴν στιγμήν ταύτην, ἐγὼ δὲ καὶ κατὰ τὴν στιγμήν τῶν φρικωδεστέρων μου ἀληθδόνων εἶμαι ἠναγκασμένους νὰ μειδῶ. Σὺ ὑποφέρεις, ἀλλ' ἐγὼ ἀποθνήσκω. Ἐ! Μαργώ, θάρρος! Σοῦ τὸ ζητῶ, ἀδελφὴ μου, ἐν ὀνόματι τῆς ὑπολήψεώς μας. Φέρου με, ὡς σταυρὸν μαρτυρίου, τὸ ὄνομα τοῦ οἴκου μας. Ἄς φέρωμεν λοιπὸν αὐτόν, ὡς ὁ Σωτὴρ, ἀχρὶ τοῦ λόφου τοῦ Κρανίου. Καὶ ἂν κατὰ τὴν ὁδόν, ὡς ἐκεῖνος, προσκόψωμεν, ἄς

ἀνεγερθῶμεν πλήρεις θάρρους καὶ ὑπομονῆς, ὡς αὐτός.

— Ὡ! Θεέ μου, Θεέ μου! ἀνέκραζεν ἡ Μαργαρίτα.

— Ναί, εἶπεν ὁ Κάρολος, ἀπαντῶν εἰς τὴν ιδέαν τῆς. Ναί, ἡ θυσία εἶναι ἀλγυινή, ἀδελφὴ μου. Ἀλλ' ἕκαστος ὑφίσταται τὴν ἰδικὴν του, ποῖος τὴν τῆς τιμῆς του, ποῖος τὴν τῆς ζωῆς του. Πιστεύεις ὅτι, ἔχων εἰκοσιπέντε ἔτη καὶ τὸν ὠραιότερον θρόνον τοῦ κόσμου, δὲν λυπούμαι ἀποθνήσκων; Ἐ! παρητήρησέ με... Οἱ ὀφθαλμοί, τὸ χρῶμά μου, τὰ χεῖλη μου, εἶναι θνήσκοντος, εἶναι ἀληθές. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμά μου... μὴ δὲν πείθει ὅτι ἐλπίζω; Καὶ ὅμως, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, ἐντὸς ἐνὸς μηνὸς τὸ πολὺ, θὰ με κλαύσης, ἀδελφὴ μου, ὡς τὸν ἀποθανόντα σήμερον.

— Ἀδελφὴ μου!... ἀνέκραζεν ἡ Μαργώ, περιβαλοῦσα διὰ τῶν βραχιόνων τῆς τὸν λαίμον τοῦ Καρόλου.

— Ἐμπρός! ἐνδύθητι, ἀγαπητὴ μου Μαργαρίτα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς. Κρύψε τὴν ὠχρότητα σου, καὶ ἔλα εἰς τὸν χορόν. Διέταξα νὰ σοῦ φέρουν νέα κοσμήματα καὶ φορέματα ἄξια τῆς ὠριότητός σου.

— Ἄ! ἀδάμαντας, φορέματα!... εἶπεν ἡ Μαργαρίτα... Τί με μέλει τώρα δι' αὐτά!

— Ἡ ζωὴ εἶναι μακρὰ, Μαργαρίτα, τοῦλάχιστον διὰ σέ, εἶπεν ὁ Κάρολος μειδῶν.

— Ποτέ! ποτέ!

— Ἀδελφὴ μου. Ἐνθυμήσου ὅτι ἐνίοτε προσποιούμενός τις τὴν λύπην του τιμᾶ καλλίτερον τοὺς νεκρούς.

— Καλὰ, βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, φρικιῶσα. Θὰ ἔλθω.

Δάκρυ, ἀπορροφηθὲν ἀμέσως ὑπὸ τῶν ξηρῶν βλεφάρων, ὑγράνε τὰ ὄμματα τοῦ Καρόλου.

Ἐκλινε πρὸς τὴν ἀδελφὴν του καὶ ἠσπάσθη αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον. Εἶτα στὰς ἐπὶ στιγμήν παρητήρησε τὴν Ἐρρικέτταν, ἣτις οὔτε τὸν εἶδε οὔτε τὸν ἤκουσε:

— Πτωχὴ γυνή! εἶπε.

Καὶ ἐξῆλθεν ἐν μέσῳ βαθεῖας σιωπῆς. Τοῦ Καρόλου ἐξεληθόντος, πολλοὶ ἀκόλουθοι εἰσῆλθον φέροντες κιβώτια καὶ θήκας.

Ἡ Μαργαρίτα ἔνευσε, ὅπως ἀφίσωσι ταῦτα πάντα χαμαί.

Οἱ ἀκόλουθοι ἐξῆλθον. Ἡ Γιλόννη ἔμεινε μόνη.

— Ἐτοιμασέ μου τὰ φορέματά μου διὰ νὰ ἐνδυθῶ, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα.

Ἡ νεανίς παρητήρησεν αὐτὴν ἔκχαμβος.

— Ναί, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, μεθ' ὑπερτάτης πικρίας· ναί, θὰ ἐνδυθῶ καὶ θὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορόν. Μὲ περιμένουν ἐκεῖ κάτω. Ἐγγήγορα λοιπόν! Ἡ ἡμέρα θὰ ἦναι οὕτω πλήρης. Ἐορτὴ εἰς τὴν Γρέβην τὴν πρῶταν, ἔορτὴ εἰς τὸ Λούβρον τὸ ἑσπέρα.

— Καὶ ἡ κυρία δούκισσα; εἶπεν ἡ Γιλόννη.

— Ὡ! αὐτὴ εἶναι εὐτυχής! Αὐτὴ δύναται νὰ μείνῃ ἐδῶ! Αὐτὴ δύναται νὰ κλαίῃ! Αὐτὴ δύναται νὰ ὑποφέρῃ ἀνέντως!

Αὐτὴ δὲν εἶναι θυγάτηρ βασιλέως! ἀδελφὴ βασιλέως! Αὐτὴ δὲν εἶναι βασίλισσα! Βοήθησέ με νὰ ἐνδυθῶ, Γιλόννη.

Ἡ νεανίς ὑπήκουσε. Τὰ κοσμήματα ἦσαν μεγαλοπρεπέστατα, ἡ ἐσθὴς λαμπρά. Οὐδέποτε ἡ Μαργαρίτα ὑπῆρξε τόσῳ ὠραία.

Ἐρριψεν ἐν βλέμμα εἰς τὸ κάτοπτρον. — Ὁ ἀδελφός μου ἔχει δίκαιον, εἶπε. Εἶναι πολὺ θλιβὸν πρᾶγμα ὁ ἄνθρωπος.

Τότε ἐπέστρεψεν ἡ Γιλόννη, ἣτις εἶχεν ἐξέλθει.

— Δέσποινα, εἶπεν. Ἀνθρωπὸς τις σὰς ζητεῖ.

— Ἐμέ;

— Ναί.

— Ποῖος εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος;

— Ἄγνωστος, ἀλλ' ἡ ὄψις του εἶναι φοβερὰ καὶ προξενεὶ φρίκην.

— Πῆγαινε ἐρώτησον αὐτόν τὸ ὄνομά του εἶπεν ἡ Μαργαρίτα ὠχριάσασα.

Ἡ Γιλόννη ἐξελοῦσα ἐπανῆλθε μετὰ τινος στιγμῆς.

— Δὲν ἠθέλησε νὰ μοῦ εἰπῇ τὸ ὄνομά του, δέσποινα, ἀλλὰ με παρεκάλεσε νὰ σὰς δώσω αὐτό.

Καὶ ἡ Γιλόννη ἔτεινε πρὸς τὴν Μαργαρίταν τὸ φυλακτήριον, ὅπερ τὴν προτετραίαν εἶχε δώσει εἰς τὸν Δελαμάλ.

— Ἄ! εἰσαξέ τον γρήγορα, εἶπεν ὀρμητικῶς ἡ βασίλισσα.

Καὶ κατέστη ὠχρῶτέρα καὶ μᾶλλον ψυχρὰ ἢ ὅσῳ ἦτο πρὶν.

Βαρὺ βῆμα ἐκλόνησε τὸ δάπεδον, καὶ ἄνθρωπὸς τις ἐφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Καὶ εἶθε;... εἶπεν ἡ βασίλισσα.

— Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἀπηντήσατε μίαν ἡμέραν εἰς Montfaucon δέσποινα, καὶ ὁ ὁποῖος ἔφερεν εἰς τὸ Λούβρον μετὰ τὸ ἀμάξι του δύο εὐπατριδῶν πληγωμένους.

— Ναί, ναί, τώρα σὰς ἀναγνωρίζω. Εἶθε ὁ μαστρο-Καβός.

Ὁ δήμιος τοῦ Δημαρχείου τῶν Παρισίων, δέσποινα.

Αὐταὶ ἦσαν αἱ μόναι λέξεις, ἃς ἤκουσεν ἡ Ἐρρικέττα. Ἀνήγειρε τὴν ὠχρὰν κεφαλὴν τῆς καὶ προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ δημίου τοὺς σμαραγδίνους ὀφθαλμούς τῆς, ὅθεν διπλῆ φλόξ ἐφαίνετο ἐξακοντιζομένη.

— Καὶ ἔρχεσθε; εἶπεν ἡ Μαργαρίτα τρέμουσα.

— Νὰ σὰς ὑπενθυμίσω τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποῖαν ἐδώκατε εἰς τὸν νεώτερον τῶν δύο εὐπατριδῶν, εἰς ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος με ἐπεφόρτισε νὰ σὰς φέρω αὐτὸ τὸ φυλακτόν. Τὴν ἐνθυμεῖσθε, δέσποινα;

— Ἄ! ναί, ναί, ἀνέκραζεν ἡ βασίλισσα. Οὐδέποτε δὲ γενναιότερα σκιά θὰ ἰκανοποιηθῇ εὐγενέστερον. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι αὐτὴ;

— Εἰς τὸ σπίτι μου μαζὺ μετὰ τὸ σῶμα.

— Καὶ διατί δὲν τὴν ἐφέρετε;

— Καὶ ἂν με συνελάμβανον εἰς τὴν θύραν τοῦ Λούβρου; Καὶ ἂν με ὑπεχρέωναν ν' ἀνοιξῶ τὸν μανδύαν μου; Τί θὰ ἔλεγαν τότε ἂν ἐβλεπον ὑποκάτω μίαν κεφαλὴν;

— Ἐχει κελῶς. Φυλαξέτε τὴν καὶ αὐριοὺν θὰ ἔλθω νὰ τὴν λάβω.

— Αὔριον, δέσποινα, αὔριον, εἶπεν ὁ μαστρο-Καβός, θὰ ἦναι ἴσως πολὺ ἀργά.

— Καὶ διατί;

— Διότι ἡ βασιλομήτωρ μὲ διέταξε πρὸ πολλοῦ νὰ φυλάξω τὰς κεφαλὰς τῶν δύο πρώτων καρατομηθέντων διὰ τὰ μαγικά της πειράματα.

— Ὦ! ἱεροσυλία! Τὰς κεφαλὰς τῶν φιλτάτων μας; Ἑρρικέττα! ἀνέκραξεν ἡ Μαργαρίτα δραμουσα πρὸς τὴν φίλην της, ἣν εὐρεν ὀρθίαν, ὡσεὶ ἐλατήριόν τι ἀνήγειρεν αὐτήν. Ἑρρικέττα, ἀγγελέ μου, ἀκούεις τί λέγει ὁ ἄνθρωπος οὗτος;

— Ναι, ἀλλὰ, τί νὰ κάμωμεν;

— Νὰ πορευθῶμεν μετ' αὐτοῦ.

— Ἄ! εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα ῥήξασα ὀξεῖν κραυγὴν ἀλλοῦς, καὶ ὅμως ἤμην τόσῳ καλά! ἤμην σχεδὸν νεκρά!

Ἐν τούτοις ἡ Μαργαρίτα περιεβλήθη βελούδιον τινα μανδύαν.

— Ἐλθέ, εἶπεν. Θὰ τοὺς ιδῶμεν μίαν φορὰν ἀκόμη.

Ἡ Μαργαρίτα διέταξε νὰ κλείσῃσι καλῶς πύλας τὰς θύρας καὶ νὰ φέρωσι τὸ φορεῖον πρὸς τὴν μικρὰν μυστικὴν εἴσοδον. Εἶτα λαβούσα τὴν Ἑρρικέτταν ἐκ τοῦ βραχιόνος κατέβη διὰ τῆς μυστικῆς διόδου, νεύσασα εἰς τὸν Καβὸς δὲ τὰς ἀκολουθήσῃ.

Εἰς τὴν ἐξώθυραν ἦτο τὸ φορεῖον, καὶ εἰς τὴν σκοπιὰν ὁ ὑπὸ πύργου τοῦ Καβὸς κρατῶν φανόν.

Οἱ φορεῖς τῆς Μαργαρίτας ἦσαν ἄνδρες πιστοί, ἄφρωνοι καὶ κωφοί, ἀσφαλέστεροι ἔτι ἢ ἂν ἦσαν φορητὰ κτήνη.

Ἐβάδισαν, φέροντες τὸ φορεῖον, ἐπὶ δέκα περίπου λεπτά, προηγουμένου τοῦ τε Καβὸς καὶ τοῦ ὑπὸ πύργου. Εἶτα ἐστράθησαν.

Ὁ δήμιος ἠνέφξε τὴν θύραν τοῦ φορείου, ἐνῶ ὁ ὑπὸ πύργου ἔτρεχεν ἔμπρός.

Ἡ Μαργαρίτα κατῆλθε καὶ ἐβοήθησε τὴν Ἑρρικέτταν ὅπως καταβῇ καὶ αὐτή.

Ὁ Πύργος τῆς Ἀτιμώσεως ἀνυψοῦτο ὡς γίγας ἀμωροῦς.

Ὁ ὑπὸ πύργου ἐπανεφάνη εἰς τὴν θύραν.

— Δύνασθε νὰ εἰσέλθητε, δέσποινα, εἶπεν ὁ Καβός. Ὁλοὶ κοιμῶνται εἰς τὸν Πύργον.

Τὴν αὐτὴν στιγμὴν ἐσβέσθη καὶ τὸ εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ Πύργου φῶς.

Αἱ δύο γυναῖκες σφίγγουσαι τοὺς βραχιόνους ἀλλήλων, εἰσῆλθον διὰ τῆς μικρᾶς θύρας. Ἴδουσαι δὲ εἰς τὸ βάθος διαδρόμου τινὸς ἀμυδρὸν φῶς, ἐβάδισαν πρὸς αὐτὸ ὀδηγούμεναι ὑπὸ τοῦ δημίου. Ἡ θύρα ἐκλείσθη ὀπισθεν αὐτῶν.

Ὁ Καβός ἀνάψας κηρίον εἰσήγαγεν αὐτὰς εἰς τινα αἶθουσαν χαμηλὴν καὶ ὄζουσαν καπνοῦ. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης ταύτης ἦτο τράπεζα καὶ ἐπ' αὐτῆς τὰ λείψανα δειπνοῦ καὶ τρεῖς παροψίδες, αἵτινες ἦσαν ἀναμφιβόλως διὰ τὸν δήμιον, τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν πρῶτον τῶν βοηθῶν του.

Ἐπὶ τοῦ τοίχου ἦτο ἀνηρτημένη περγαμηνὴ φέρουσα τὴν βασιλικὴν σφραγίδα: τὸ δίπλωμα τοῦ δημίου.

Ἐν τινι τῶν γωνιῶν ἦτο μακρὰ σπάθη μετὰ μακρᾶς λαβῆς: τὸ φλογόβολον ξίφος τῆς δικαιοσύνης.

Τῆδε κάκεισε ἐφαίνοντο χονδροειδεῖς τινὲς εἰκόνες παριστῶσαι παντοσεῖδ' ἀγίων μαρτύρια.

Φθὰς ἐκεῖ ὁ Καβός ἐποίησε βαθεῖαν ὑπόκλισιν.

— Ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, εἶπε θὰ μὲ συγχωρήσῃ ἂν ἐτόλμησα νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Λοῦθρον καὶ νὰ ὀδηγήσω αὐτὴν ἐδῶ. Ἄλλὰ τοιαύτη ἦτο ἡ ῥητὴ θέλησις τοῦ εὐπατρίδου, ὥστε...

— Καλῶς ἐπράξατε, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα. Ἴδου δὲ ὅπως ἀνταμείψω τὸν ζήλόν σας.

Ὁ Καβός παρετήρησε μετὰ λύπης τὸ πλήρες χρυσοῦ βρακντίον, ὅπερ ἡ Μαργαρίτα ἔθετο ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Χρυσίον! Πάντοτε χρυσίον! ἐψιθύρισε. Δέσποινα, διατί νὰ μὴ δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ἐξαγοράσω διὰ τοῦ χρυσοῦ τὸ αἷμα τὸ ὁποῖον ἔχουσα κατ' ἀνάγκην σήμερον!

— Μάστορα, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα μετ' ἀλγεινῆς δισταγμοῦ, βλέπουσα περὶ αὐτὴν, εἰναι ἀνάγκη νὰ προχωρήσωμεν ἀκόμη; δὲν βλέπω...

— Ὅχι, δέσποινα. Ἐδῶ εἶναι. Ἄλλ' εἰναι σπαραζικὰρδιον θέαμα καὶ δύναμαι νὰ σὰς ἀπαλλάξω ἀπὸ αὐτό, φέρων τυλιγμένον εἰς ἕνα μανδύαν ὅ, τι ζητεῖτε.

Ἡ Μαργαρίτα καὶ ἡ Ἑρρικέττα προσέβλεψαν ἀλλήλας.

— Ὅχι, εἶπεν ἡ Μαργαρίτα, ἦτις εἶχεν ἀναγνώσει ἐν τῷ βλέμματι τῆς φίλης της τὴν ἰδίαν αὐτῆς ἀπόφασιν. Ὅχι, δεῖξάτε ἡμῖν τὴν ὁδόν, καὶ θὰ σὰς ἀκολουθήσωμεν.

Ὁ Καβός λαβὼν τὸ κηρίον ἠνέφξε δροῦνην τινα θύραν, ἣτις ἔφερεν εἰς κλίμακα ὀλίγων μόνον βαθμίδων βυθιζομένην ἐν τῷ ἐδάφει. Ἀνέμου ῥεῦμα διεθλὸν ἔφερεν εἰς τὰς δύο νεάνιδας τὴν ἀηδὴ ὁσμὴν τοῦ αἵματος.

Ἡ Ἑρρικέττα, λευκὴ ὡς ἀγαλμα ἐξ ἀλαβάστρου, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τῆς φίλης της. Ἄλλ' εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα ἤχησε νὰ κλονίζεται.

— Ὦ! δὲν δύναμαι! εἶπεν.

— Ὅταν ἀγαπᾷ τις ἀληθῶς, Ἑρρικέττα, εἶπεν ἡ βασίλισσα πρέπει νὰ ἀγαπᾷ καὶ ἐν αὐτῷ ἔτι τῷ θανάτῳ.

Ἦτο φοβερὸν καὶ συγκινητικὸν τὸ θέαμα ὅπερ παρίσταν αἱ δύο ἐκεῖναι γυναῖκες, αἱ λάμπουσαι ἐκ νεότητος, ὠραιότητος καὶ στολισμῶν, καὶ ὅμως κλυττοῦσαι ὑπὸ τὸν εἰδεχθῆ ἐκεῖνον θόλον, τῆς ἀσθενεστέρας ἐπὶ τῆς ἰσχυροτέρας στηριζομένης, καὶ ταύτης ἐπὶ τοῦ βραχιόνος τοῦ δημίου.

Ἐφθασαν εἰς τὴν τελευταίαν βαθμίδα. Εἰς τὸ βάθος τοῦ ὑπογείου ἐκειντο δύο πτώματα, κεκαλυμμένα διὰ μελανοῦ ἐριούχου.

Ὁ Καβός ἐγείρας τὴν ἄκρην τοῦ ὑφάσματος καὶ πλησιάσας τὸ κηρίον:

— Παρατηρήσατε, δέσποινα, εἶπεν.

Μελανείμενος αἱ δύο νέοι ἐκειντο ὁ εἰς παρὰ τὸν ἄλλον μετὰ τῆς φοβερᾶς συμμετρίας τοῦ θανάτου. Αἱ κεφαλαί των, προσσηρμοσμένοι εἰς τὰ σώματα, ἐφαίνοντο χωριζόμεναι μόνον διὰ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ

τοῦ λαίμου ζωνοῦ ἐρυθροῦ κύκλου. Ὁ θάνατος δὲν εἶχε χωρίσει τὰς χεῖράς των, διότι εἶτε κατὰ τύχην, εἶτε κατ' εὐσεβῆ τοῦ δημίου πρόνοιαν, ἡ δεξιὰ τοῦ Δελαμόλ ἀνεπαύετο ἐν τῇ ἀριστερᾷ τοῦ Κοκονάς.

Ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Δελαμόλ ἀπεικονίζετο ὁ ἔρωσ, ἐπὶ δὲ τῆς τοῦ Κοκονάς περιφρονητικῆς τις φαιδρότης.

Ἡ Μαργαρίτα ἐγονάτισε παρὰ τὸν ἔραστον της, καὶ διὰ τῶν ἀδαμαντοστολιστῶν χειρῶν της ἤγειρεν ἠρέμα τὴν κεφαλὴν, ἣν εἶχε τόσῳ πολὺ ἀγαπήσει.

Ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ, στηριζομένη ἐπὶ τοῦ τοίχου δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπάσῃ τὸ βλέμμα τῆς ἀπὸ τοῦ ὠχροῦ προσώπου ἐκεῖνου, ἐφ' οὗ τοσάκις εἶχε ζητήσει τὴν χαρὰν καὶ τὸν ἔρωτα.

— Δελαμόλ! φίλτατε Δελαμόλ! ἐψιθύρισε ἡ Μαργαρίτα.

— Ἄννιβα! Ἄννιβα! ἀνέκραξεν ἡ δούκισσα τοῦ Νεβέρ. Σὺ ὁ τόσῳ ὠραῖος, ὁ τόσῳ ὑπερήφανος, ὁ τόσῳ γενναῖος, δὲν μοι ἀποκρίνεσαι!...

Καὶ χειμάρρος δακρύων ἀνέβλυσε ἀπὸ τῶν ὀμμάτων της.

Ἡ γυνὴ αὐτῆ, ἡ τόσῳ ἀλαζών, ἡ τόσῳ ἀτρόμητος, ἡ τόσῳ αὐθάδης ἐν τῇ εὐτυχίᾳ, ἦτις ὄθει τὸν σκεπτικισμόν ἄχρι τῆς ὑπερτάτης ἀμφιβολίας, τὸ πάθος ἄχρι τῆς σκληρότητος, ἡ γυνὴ αὐτῆ οὐδέποτε εἶχε συλλογισθῆ τὸν θάνατον.

Ἡ Μαργαρίτα ἔδωκεν αὐτῇ τὸ παράδειγμα.

Ἐθετο αὐτῇ ἐντὸς σάκκου κεντημένου διὰ μαργαριτῶν καὶ ἠρωματισμένου τὴν κεφαλὴν τοῦ Δελαμόλ, ἐνῶ ἡ Ἑρρικέττα ἐτύλιξε τὴν τοῦ Κοκονάς ἐν τῷ μανδύατι.

Ἀμφότεραι δὲ ῥιψάσαι τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τῶν λειψάνων τῶν φίλων των ἀνήλθον τὴν κλίμακα.

— Μὴ φοβῆσθε, δέσποινα, εἶπεν ὁ δήμιος, ὅστις εἶχεν ἐνόησει τὸ βλέμμα ἐκεῖνο. Σὰς ὀρκίζομαι ὅτι οἱ εὐπατρίδαι οὗτοι θὰ ταφῶσιν εἰς ἱερὸν τόπον.

— Καὶ θὰ τοὺς μνημονεύης μὲ τούτο, εἶπεν ἡ Ἑρρικέττα ἀποσπᾶσα ἀπὸ τοῦ λαίμου της πολυτιμώτατον ἐκ ρουθινίων περιδέραιον καὶ δούσα αὐτὸ εἰς τὸν δήμιον. Ἐπανῆλθον εἰς τὸ Λοῦθρον ὡς ἐξῆλθον.

Ὁ σκοπὸς γνωρίζας τὴν βασίλισσαν ἠνέφξε τὴν θύραν, αὐτὴ δὲ ἀνελοῦσα εἰς τὰ δώματά της ἀπέθετο τὸ πένθιμον λείψανον ἐν τῷ τιμωνίῳ της καὶ ἀφίσασα τὴν Ἑρρικέτταν ἐν τῷ κοιτῶνί της, εἰπέρωπετε ὠχρότερα καὶ ὠραιότερα εἰσῆλθε περὶ τὴν δεκάτην ἐν τῇ μεγάλῃ αἰθούσῃ τοῦ χοροῦ, ἐν τῇ αὐτῇ ἐν ἧ πρό δύο καὶ ἡμισοῦ ἐτῶν συνέβη ἡ πρώτη τῆς ἱστορίας ἡμῶν σκηνή.

Πάντων τὰ ὄμματα ἐστράφησαν πρὸς αὐτήν, αὐτὴ δὲ ὑπέστη τὰ βλέμματα ἐκεῖνα ὑπερήφανος καὶ σχεδὸν φαιδρά.

Εἶχε θρησκευτικῶς ἐκτελέσει τὴν τελευταίαν παράκλησιν τοῦ φίλου της.

Ὁ Καρόλος ἰδὼν αὐτὴν διέσχισε κλονιζόμενος τοὺς περὶ αὐτὴν συνωστίζομένους.

— Ἀδελφή μου, εἶπε μεγαλοφῶνως, σὲ εὐχαριστῶ.

Εἶτα προσέθετο χαμηλῇ τῇ φωνῇ:

— Πρόσεξε! ἔχεις εἰς τὸν βραχίονα κη-
λίδα αἵματος...

— Αἰ! τί ἐνδιαφέρει. βασιλεῦ, εἶπεν ἡ
Μαργαρίτα, ἀφοῦ ἔχω τὸ μεϊδιάμα εἰς τὰ
χεῖλη!

ΞΓ'

ΙΔΡΩΣ ΑΙΜΑΤΟΣ

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν φοβερὰν σκη-
νὴν, ἦν διηγῆθημεν, ἤτοι τὴν 30 Μαΐου
1574, ἡ αὐτὴ ἦτο ἐν Βιγκένναϊς. Αἰφνης
ἤκουσαν μέγαν θόρυβον ἐν τοῦ κοιτῶνι τοῦ
βασιλέως, οὗτινος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ
χοροῦ ἡ νόσος εἶχε χειροτερεύσει ἐπαισθη-
τῶς, ἐφ' ᾧ καὶ οἱ ἰατροὶ τὸν συνεβούλευ-
σαν νὰ μεταβῇ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὅπως ἀνα-
πνεύσῃ καθαρώτερον ἀέρα.

Ἦτο ἡ ὀγδόη τῆς πρωῆς. Ὀλίγοι
τινὲς αὐλικοὶ συνδιελέγοντο πυρετωδῶς ἐν
τῷ ἀντιθαλάμῳ, ὅτε αἰφνης ἠκούσθη κραυ-
γὴ καὶ εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος τοῦ
βασιλέως ἐφάνη ἡ τροφὸς αὐτοῦ δακρυ-
ροῦσα καὶ κραυγάζουσα ἐν ἀπελπισίᾳ:

— Βοήθειαν εἰς τὸν βασιλέα! βοήθειαν
εἰς τὸν βασιλέα!

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶναι λοιπὸν
χειρότερα; ἠρώτησεν ὁ λοχαγὸς Νανσύ,
ὄν, ὡς εἶδομεν, ὁ βασιλεὺς εἶχεν ἀπαλλά-
ξει πάσης ὑποταγῆς εἰς τὴν βασιλισσαν
Αἰκατερίναν καὶ προσκολλησὶ εἰς ἐαυτόν.

— Ὡ! πόσον αἰμὰ! εἶπεν ἡ τροφὸς.
Ποῦ εἶναι οἱ ἰατροὶ; Προσκαλέσατε τοὺς
ιατροὺς!

Ὁ Μαζιλ καὶ ὁ Παρέ ἕμενον ἐκ περι-
τροπῆς παρὰ τῷ σεδαστῷ ἀσθενεῖ, καὶ ὁ
Παρέ, ὅστις ἦτο τότε τῆς ὑπηρεσίας,
ιδὼν ἀποκοιμηθέντα τὸν βασιλέα εἶχεν
ἐπωφεληθῆ τὴν νάρκωσιν ταύτην ὅπως ἀ-
πομακρυνθῆ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

Ἐν τούτοις ἀφθονὸς ἰδρῶς εἶχε κατα-
λάβει τὸν βασιλέα, καὶ ἐπειδὴ ὁ Κάρολος
ἔπασχεν ἐκ χαλαρώσεως τῶν τριχοειδῶν
ἀγγείων, ἧτις ἐπέφερον αἱμορραγίαν τοῦ
δέρματος, ὁ αἱματώδης ἐκεῖνος ἰδρῶς εἶχε
τρομάξει τὴν τροφόν, ἧτις δὲν ἠδύνατο νὰ
συνειθίσῃ εἰς τὸ παραδόξον ἐκεῖνο φαινό-
μενον, καὶ οὕσα διαμαρτυρομένη, ὡς ἴσως
δὲν ἐλησμόνησαν οἱ ἀναγνώσται ἡμῶν, ἔ-
λεγεν αὐτῷ ἀπαύστως ὅτι τὸ κατὰ τὴν
νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου χυθὲν αἴ-
μα τῶν Ὀθγονόττων ἀπῆλθε τὸ αἷμα του.

Ἐτρεζῆαν πανταχῶς. Ὁ ἰατρός δὲν ἔ-
πρεπε νὰ ἦναι μακρὰν καὶ ἠλπίζον ὅτι δὲν
θὰ ἐβραδύνον νὰ τὸν εὔρωσι.

Ὁ ἀντιθάλαμος ἔμεινε λοιπὸν κενός.
καθότι ἕκαστος ἐπεθύμει νὰ δεῖξῃ τὸν ζῆ-
λόν του ἐπαναφέρων τὸν ζητούμενον ἰατρίν.

Τότε θύρα τις ἠνεῳχθῆ καὶ ἐφάνη ἡ
Αἰκατερίνα. Διήλθε ταχέως τὸν ἀντιθά-
λαμον καὶ εἰσῆλθεν ὀρμητικῶς εἰς τὸν κοι-
τῶνα τοῦ υἱοῦ της.

Ὁ Κάρολος ἦτο ὑπτίος ἐπὶ τῆς κλίνης,
τὰ ὄμματα ἔχων κλειστὰ καὶ τὸ στήθος
ἀγωνίων. Ἀφ' ὄλου τοῦ σώματός του ἔρ-
ρεεν ἐρυθρῶν τι ὑγρὸν. Ἡ χεὶρ ἐκρέ-
ματο ἔξω τῆς κλίνης καὶ ἀπὸ τὴν ἀκρὰν
ἐκάστου τῶν δακτύλων του ἐφάνετο τα-
λαντευόμενον ὑγρὸν ρουβίνιον.

Ἦτο φρικῶδες τὸ θέμα.

Καὶ ὅμως εἰς τὸν ἦχον τῶν βημάτων
τῆς μητρὸς του καὶ ὡσανεὶ εἶχε γνωρίσει
αὐτά. Ὁ Κάρολος ἀνηγέρθη.

— Συγγνώμη, δέσποινα, εἶπεν, ἀλλ' ἐ-
πιθυμῶ ν' ἀποθάνω ἐν εἰρήνῃ.

— Νὰ ἀποθάνετε νιέ μου, εἶπεν ἡ Αἰ-
κατερίνα, ἀπὸ αὐτὴν τὴν στιγμιαίαν κρί-
σιν! Θέλετε νὰ μᾶς ἀπελπίζετε;

— Σὰς λέγω, δέσποινα, ὅτι αἰσθάνο-
μαι τὴν ψυχὴν μου φεύγουσαν καὶ τὸν θά-
νατον πλησιάζοντα... Χίλιοι διάβολοι!...
Αἰσθάνομαι ὅτι αἰσθάνομαι καὶ εἰξεύρω
τί λέγω.

— Βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, ἡ
φαντασίᾳ σας εἶναι ἡ σπουδαιότερα σας
ἀσθένεια. Ἀπὸ τῆς τόσῳ δικαίας τιμω-
ρίας τῶν δύο ἐκείνων δολοφόνων, οἱ ὅποιοι
ὀνομάζοντο Δελαμὺλ καὶ Κοκονάς, αἰ-
σωματικαὶ ὑμῶν ἀλγηδόνες πρέπει νὰ ἡ-
λαττώθησαν. Ἡ ἡθικὴ νόσος ἐπιμένει ἀ-
κόμη, καὶ ἂν ἠδύναμην νὰ ὀμιλήσω μεθ'
ὑμῶν δέκα λεπτὰ μόνον θὰ σὰς ἀπεδει-
κνυον ὅτι...

— Τροφέ, εἶπεν ὁ Κάρολος, φύλαττε εἰς
τὴν θύραν ὅπως μὴ εἰσέλθῃ κανεὶς. Ἡ
βασιλισσα Αἰκατερίνα τῶν Μεδίκων θὰ
συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ ἀγαπητοῦ της υἱοῦ
Καρόλου τοῦ Θ'.

Ἡ τροφὸς ὑπήκουσε.

— Πράγματι, ἐξηκολούθησε λέγων ὁ
Κάρολος, ἡ συνομιλία αὕτη ἔπρεπε νὰ γείνη
ἡμέραν τινὰ. Καλλίτερον λοιπὸν σήμερον.
Ἄλλως τε, αὔριον ἴσως θὰ ἦναι λίαν
ἀργά. Μόνον τρίτος τις πρέπει νὰ παρα-
σταθῆ εἰς τὴν συνομιλίαν μας ταύτην.

— Καὶ διατί;

— Διότι, σὰς τὸ ἐπὶ νὰ λαμβάνω, ὁ θά-
νατος ἔρχεται, ἐπανελάβεν ὁ Κάρολος
μετὰ φοβερῆς ἐπισημότητος. Διότι ἀπὸ
μιας στιγμῆς εἰς ἄλλην θὰ εἰσέλθῃ ἐν τῷ
κοιτῶνι τούτῳ, καθὼς ὑμεῖς, ὡχρὸς καὶ
ἀφρονος, καὶ χωρὶς ν' ἀναγγεληθῆ. Εἶναι
λοιπὸν καιρὸς, ἐπειδὴ καὶ τὴν νύκτα ταύ-
την ἐτακτοποιήσα τὰς ὑποθέσεις μου, νὰ
τακτοποιήσω καὶ τὴν πρωίαν ταύτην τὰς
τοῦ βασιλείου.

— Καὶ πῶς ἐπιθυμεῖτε νὰ ἔλθῃ; ἡ-
ρώτησεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τὸν ἀδελφόν μου, δέσποινα. Διατά-
ξατε νὰ τὸν προσκαλέσωσι.

— Βασιλεῦ, βλέπω εὐχάριστος ὅτι αἰ
καταγγελία εἰς ἐκεῖνον, αἰ ὑπαγορευθεῖσαι
ὑπὸ τοῦ μίσους, καὶ οὐχὶ ἀποσπασθεῖσαι
ἀπὸ τῶν ἀλγηδόνων, ἐξηλειφθησαν ἀπὸ
τοῦ πνεύματός σας καὶ θὰ ἐξελειφθῶσι
μετ' οὐ πολὺ καὶ ἐκ τῆς καρδίας σας.
Τροφέ! ἐφώνησεν ἡ Αἰκατερίνα, τροφέ!

Ἡ ἀγαθὴ γυνή, ἧτις ἐφύλαττεν ἔξω
τοῦ κοιτῶνος, ἠνέφξε τὴν θύραν.

— Τροφέ, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα, κατὰ
διαταγὴν τοῦ υἱοῦ μου, ὅταν ἐπανεέλθῃ ὁ
κ Νανσύ, εἰπέτε αὐτῷ νὰ προσκαλέσῃ
τὸν δούκα τοῦ Ἀλανσῶν.

Ὁ Κάρολος ἀνεχάιτισε δι' ἐνὸς νεύμα-
τος τὴν τροφόν ἐτοιμαζομένην νὰ ὑπα-
κούσῃ, καὶ εἶπε:

— Εἶπον τὸν ἀδελφόν μου, δέσποινα.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Αἰκατερίνας διεστά-
λησαν ὡς τίγριδος, καταλαμβανόμενης

ὑπὸ τῆς ὀργῆς. Ἄλλ' ὁ Κάρολος ἤγειρεν
ἐπιτακτικῶς τὴν χεῖρα.

— Θέλω νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν ἀδελφόν
μου Ἐρρίκον, εἶπε, ὅχι εἰς ἐκεῖνον ὁ ὅποιος
εἶναι ἐκεῖ κάτω βασιλεὺς; ἀλλ' εἰς ἐκεῖνον
ὁ ὅποιος εἶναι ἐκεῖ ἐπάνω φυλακισμένος.
Ὁ Ἐρρίκος θὰ μάθῃ τὰς τελευταίας θελή-
σεις μου.

— Καὶ ἐγώ, εἶπεν ἡ Φλωρεντινὴ μετ'
ἀσυνήθους αὐθαδεῖας, ἀπέναντι τῆς φο-
βερῆς θελήσεως τοῦ υἱοῦ της, τόσῳ τὸ
κατὰ τοῦ Βεαρνοῦ μῖσός της τὴν ἐξώθει
ἐκτὸς τῆς συνήθους προσποιήσεώς της,
ἂν ἦσθε, ὡς λέγετε, τόσῳ πλησίον τοῦ
τάφου, πιστεύετε, ὅτι θὰ ὑποχωρήσω εἰς
ὅποιον δῆποτε, καὶ πρὸ πάντων εἰς ἕνα
ξένον, καὶ θὰ παραιτηθῶ τοῦ δικαιώμα-
τος τὸ ὅποιον ἔχω νὰ παρασταθῶ ἐνισχύ-
ουσα ὑμᾶς κατὰ τὴν ὑπερτάτην αὐτὴν
στιγμὴν, καὶ ὡς βασιλισσα καὶ ὡς μήτηρ;

— Δέσποινα, εἶπεν ὁ Κάρολος, εἶμαι
ἀκόμη βασιλεὺς. Διατάσω ἀκόμη. Σὰς
λέγω ὅτι θέλω νὰ ὀμιλήσω εἰς τὸν ἀδελ-
φόν μου Ἐρρίκον καὶ δὲν προσκαλεῖτε τὸν
λοχαγὸν τῶν φρουρῶν μου; Χίλιοι διάβολοι!
Σὰς προειδοποιῶ ὅτι ἔχω ἀκόμη ἀρκετὴν
δύναμιν ὅπως μεταβῶ καὶ τὸν ζητήσω ὁ
ἴδιος.

Καὶ ἐποίησε κίνημα ὡσεὶ θέλων νὰ πη-
δῆσῃ ἀπὸ τῆς κλίνης, δεῖξας τὸ σῶμα
αὐτοῦ ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ Χριστοῦ μετὰ
τὴν μαστίγωσιν.

— Βασιλεῦ, ἀνέκραξεν ἡ Αἰκατερίνα,
κρατήσασα αὐτόν, προσβάλλετε πάντας
ἡμᾶς. Λησμονεῖτε τὰς κατὰ τῆς οἰκογε-
νείας ἡμῶν ὑβρεῖς, ἀρνεῖσθε τὸ αἷμά σας.
Εἰς υἱὸς τῆς Γαλλίας πρέπει νὰ γονυπετῆ
παρὰ τὴν κλίνην τοῦ θανάτου ἐνὸς βασι-
λέως τῆς Γαλλίας. Ὅσον τὸ κατ' ἐμέ, ἡ
θέσις μου εἶναι ἐδῶ, ὀριζομένη ὑπὸ τῶν
νόμων τῆς φύσεως καὶ τῆς ἐθιμοτυπίας.
Μένω λοιπὸν.

— Καὶ ἐπὶ τίνι τίτλῳ, δέσποινα, θὰ
μείνετε; ἠρώτησεν ὁ Κάρολος.

— Ὡς μήτηρ.

— Δὲν εἶσθε πλέον μήτηρ μου, δέσποι-
να, καθὼς ὁ δούξ τοῦ Ἀλανσῶν δὲν εἶναι
ἀδελφός μου.

— Παραληρεῖτε, βασιλεῦ, εἶπεν ἡ Αἰ-
κατερίνα. Καὶ ἀπὸ πότε ἡ τεκοῦσά τινα
δὲν εἶναι πλέον μήτηρ τοῦ ὑπ' αὐτῆς τε-
χθέντος;

— Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, δέσποινα, καθ' ἣν
ἡ ἀσπλαγχνος ἐκεῖνη μήτηρ ἀφαιρῆ αὐτὸ
τὸ ὅποιον ἔδωκε, ἀπήνησεν ὁ Κάρολος,
ἀπομάζας αἱματώδη ἀφρὸν ἀνερχόμενον
εἰς τὰ χεῖλη του.

— Τί θέλετε νὰ εἰπῆτε, Κάρολε; δὲν
σὰς ἔννοῶ, ἐψιθύριση ἡ Αἰκατερίνα παρα-
τηροῦσα τὸν υἱόν της διὰ διεσταλμένων
ἐκ τῆς ἐκπλήξεως ὀμμάτων.

— Τώρα θὰ με ἐννοήσετε, δέσποινα.

Ὁ Κάρολος ἐρευνήσας ὑπὸ τὸ προσκε-
φάλαιόν του ἐξήγαγε μικρὸν ἀργυροῦν
κλειδίον.

— Λάβετε τὸ κλειδίον τοῦτο, δέσποινα,
καὶ ἀνοίξατε τὸ ὀδοιπορικὸν κιβώτιόν μου.
Ἐν αὐτῷ θὰ εὔρετε ἔγγραφά τινα τὰ ὁ-
ποῖα θὰ ὀμιλήσωσιν ἀντ' ἐμοῦ.

Καὶ ὁ Κάρολος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς μεγαλοπρεπῶς ἐγγεγλυμμένον κιβώτιον, κεκλεισμένον δι' ἀργυροῦ κλειθροῦ καὶ κείμενον εἰς τὸ καταφανέστερον μέρος τοῦ κοιτώνα.

Ἡ Αἰκατερίνα, δεσποζομένη ὑπὸ τῆς θελήσεως τοῦ Καρόλου, ὑπήκουσε καὶ πορευθεῖσα βραδέως ἠνέφξε τὸ κιβώτιον, ἐβύθισεν ἐντὸς αὐτοῦ τὸ βλέμμα της, καὶ αἰφνης ὡπισθοχώρησεν ὡσάντι εἶδεν ἐντὸς ἑρπετὸν κοιμώμενον.

— Ἐ! εἶπεν ὁ Κάρολος, ὅστις πικρῆται ἀτενῶς τὴν μητέρα του, τί ὑπάρχει ἐν τῷ κιβώτιῳ καὶ σὰς τρομάζει, δέσποινα;

— Τίποτε, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Τότε βυθίσατε ἐν αὐτῷ τὴν χεῖρα καὶ λάβετε ἐν βιβλίον. Δὲν εἶναι μέσα ἐν βιβλίον; προσέθετο μετὰ πελιδνοῦ μειδιάματος φοβερωτέρου τῆς μεγαλητέρας ἀπειλῆς.

— Ναί, ἐφέλλισεν ἡ Αἰκατερίνα.

— Ἐν βιβλίον περὶ κυνηγίου;

— Ναί.

— Λάβετε αὐτὸ καὶ φέρετέ το εἰς ἐμέ.

Ἡ Αἰκατερίνα, μεθ' ὄλον τὸ θάρρος της, ὠχρίασε, ἔτρεμε σύσσωμος, καὶ τείνασα τὴν χεῖρα ἔλαβε τὸ βιβλίον ψιθυρίζουσα:

— Εἰμαρμένη!

— Ἐ! εἶπεν ὁ Κάρολος. Ἀκούσατε τώρα... Τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κυνηγίου... Ἥμην ἀνόητος... ἠγάπων τὸ κυνήγιον ὑπὲρ πᾶν ἄλλο... Τὸ βιβλίον αὐτὸ τοῦ κυνηγίου τὸ ἀνέγνωσα παραπολύ... ἐννοεῖτε, δέσποινα;

Ἡ Αἰκατερίνα ὠλόλυξεν ὑποκόπως.

— Ἦτο μία ἀδυναμία, ἐξηκολούθησεν. Καύσατέ το, δέσποινα. Δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὁ κόσμος τὰς ἀδυναμίας τῶν βασιλέων!

Ἡ Αἰκατερίνα ἔρριπεν εἰς τὴν καίουσαν θερμάστραν τὸ βιβλίον καὶ ἔμεινε ὀρθία, ἀκίνητος, ἄφωνος, παρατηροῦσα τὰς ὑποκύνους φλόγας, ἃς ἀνέπεμπον τὰ καιόμενα φύλλα.

Καθ' ὅσον τὸ βιβλίον ἐκαίετο, σφοδρᾶ ὀσμὴ σκορόδου ἐπλήρου τὸν κοιτῶνα.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ βιβλίον εἶχεν ἀποτεφρωθῆ.

— Καὶ τώρα, δέσποινα, προσκαλέσατε τὸν ἀδελφόν μου, εἶπεν ὁ Κάρολος μετ' ἀκαταμαχῆτου ἐπιτακτικότητος.

Ἡ Αἰκατερίνα, ἐκπεπληγμένη, συντετριμμένη, καὶ ὑπὸ τὸ βάρος ποικίλων συγκινήσεων, ἃς ἡ βαθεῖα αὐτῆς διορατικότης δὲν ἠδύνατο ν' ἀναλύσῃ, καὶ ἡ σχεδὸν ὑπερανθρώπινος ἰσχύς της δὲν ἠδύνατο νὰ καταπολεμήσῃ, ἐπροχώρησεν ἐν βῆμα καὶ ἠθέλησε νὰ εἰπῇ λέξεις τινάς.

Ἡ μήτηρ ἠσθάνετο ἔλεγχον ἡ βασίλισσα τρόμον ἡ φαρμακεύτρια μῆσος.

Τὸ τελευταῖον τοῦτο αἰσθημ ἀεδέσπισε πάντων τῶν ἄλλων.

— Ἄς ἦναι κατηραμένος! ἐφώνησεν, ὀρμήσασα ἔξω τοῦ κοιτώνα. Θριαμβεύει. Προσεγγίζει εἰς τὸν σκοπὸν του. Ναί ἄς ἦναι κατηραμένος!

— Ἀκούετε, τὸν ἀδελφόν μου, τὸν ἀ-

δελφόν μου Ἐρρίκον! ἐκραύγαζεν ὁ Κάρολος διώκων διὰ τῆς φωνῆς τὴν μητέρα του. Τὸν ἀδελφόν μου Ἐρρίκον! Θέλω νὰ ὀμιλήσω εἰς αὐτὸν ταύτην τὴν στιγμήν περὶ τῆς ἀντιβασιλείας!

Κατὰ τὴν αὐτὴν σχεδὸν στιγμήν, ὁ Ἀμβρόσιος Πικρὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνα διὰ τῆς ἀντιθέτου θύρας, καὶ σταθεὶς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ, εἶπε:

— Ποῖος ἔκαυσεν ἐδῶ ἀρσενικόν;

— Ἐγώ, ἀπήντησεν ὁ Κάρολος.

[Ἐπειτα συνέχισα.]

Ἡ ΛΟΥΟΜΕΝΗ ΧΑΝΟΥΜΙΣΣΑ

ὑπὸ ΛΕΪΙΑ - ΧΑΝΟΥΜ.

(Συνέχεια ἰδὲ προηγούμενον φύλλον).

Ὅποῖον λυπηρὸν ἀφύπνισμα, μετὰ τὸ ὄραϊον ὄνειρον, τὸ ὅποῖον εἶχε κάμει!

Ἐν ᾧ ἡ μικρὰ δούλη ἔθραυεν εἰς τὴν Νεφισσὲν καὶ ἔδρεπε ναρκίσιους μετ' αὐτῆς, ὁ σουλτάνος ἔλαβε τὰς χεῖρας τῆς Γκιούλ εἰς τὰς ἰδικὰς του. Ἐν ταῖς πεπαγωμέναις χερσὶν αὐτοῦ οἱ χλιαροὶ δάκτυλοι τῆς νεάνιδος συνεστάλησαν ὀδυνηρῶς.

— Προσφιλῆς μοι, φιλότι μοι Γκιούλ-Χανούμ, τῇ εἶπε μετ' ἐκφράσεως ἀπειροῦ ἀγάπης, διὰ τί κλαίεις οὕτω; Δὲν ἐγίνωσκας ὅτι ἡ συνέντευξις αὕτη ἔμελλε νὰ ἦναι ἡ τελευταία μας; Ναί, ἡ τελευταία μας, τὸ αἰσθάνομαι, ὀλίγα μόνον ὦραι μοι μένουσι διὰ νὰ ζήσω, καὶ εὐλογῶ τὸν Ἀλλάχ διότι μοὶ δίδει πρᾶξ σοὶ προκαλοῦσιν τοῦ παραδείσου... Μ' ἐνόμισας νέον, δὲν εἶναι οὕτω; με ἐνόμισας ἐλύθερον ὡς σεαυτήν, ὅτε ἐτρέχομεν ἀμφοτέροι ἐφιπποὶ παρά τὴν πλευρὰν ὁ εἰς τοῦ ἄλλου ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς Προύσης, ἐλκυνόμενοι ὑπὸ θυέλλης, ἣτις ἐμὲ μόνον ἔμελλε νὰ πλήξῃ. Εἶπέ, Γκιούλ-Χανούμ, δὲν ἐπιστεύσατε τότε ὅτι ἐγνωρίσατε τὸν δυστυχῆ Ἀβδούλ-Μετζίτ;...

— Τὸ ὁμολογῶ, ἀπεκρίθη ἡ Γκιούλ, ἀπομάσσουσα τὰ δάκρυα ἐκ τῶν ὀραίων ὀφθαλμῶν της ἐπὶ τῶν χειρῶν, κίτινες τὴν ἐκράτουν αἰχμαλώτον, ἐνόμισα ὅτι ἦσθε ἄγγελος οὐρανῶθεν ἀπεσταλμένος... Οὕτω σὰς ἠγάπησα καὶ σὰς ἀγαπῶ ἔτι...

— Δὲν ἠπατάσθε πολὺ, εἶπε θυμαλγῆς ὁ σουλτάνος... ἀφ' οὗ εἰμαιτόσον ἐγγὺς τοῦ ν' ἀνέλθω εἰς οὐρανούς!... Ἀκούσατέ με, Γκιούλ-Χανούμ, θέλω νὰ ἐκδιώξω ἀπ' ἐμοῦ τοὺς βεβήλους στοχασμούς, τοὺς ὁποῖους τὸ τέλειον κάλλος σου ἠδύνατο νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ... τοῦ λοιποῦ ὡς πρὸς σὲ δὲν θέλω νὰ ἦμαι, εἴτε ζῶν εἴτε νεκρός, ἄλλο ἢ προστάτης ἄγγελος, ὅστις ἐνεφανίσθη εἰς σέ... Ἐλθέ, Χανούμισσα, κάθου πλῆσιόν μου, δὲν δύναμαι νὰ σὲ βλέπω παρά τοὺς πόδας μου... πολὺ ἐπεθύμουν νὰ ριφθῶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου!...

Ἡ νεανὶς ἠγέρθη καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ θρανίου παρά τὸν σουλτάνον.

— Διὰ τὴν γυναῖκα, ἣτις εἶναι πλάσμα ἀδύνατον, ἀφελὲς καὶ πλήρες ἐμπιστοσύνης, ἀγαπητῆ μου Γκιούλ, μία μόνη ἐμπιστοσύνη ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς τὸ νὰ ἀγαπᾷται ὑπὸ ψυχῆς ἀρρενωπῆς, ὑποστ-

ρίζουσης τὴν ψυχὴν αὐτῆς, ὑπὸ πνεύματος ἔμφρονος καὶ ἐμβριθοῦς, ὀδηγούντος τὰς ἐπιπολαίους ιδέας αὐτῆς οὕτως, ὥστε νὰ γεννῶνται ἐξ αὐτῶν σκέψεις ἄγαι. Γυνὴ φιλόστοργος ὑπὸ τὴν κηδεμονίαν ἀνδρὸς γινώσκοντος τὰ ἑαυτοῦ κηθήκοντα, καθίσταται μήτηρ τελεία, καὶ δὲν ζητεῖ ἐκτὸς τῆς οἰκίης της τὴν εὐδαιμονίαν, ἣτις βασιλεύει ἐν αὐτῇ...

— Δὲν ἐννοῶ. Μεγαλειότατε, διατί μοὶ λέγετε ταῦτα; ἠρώτησε μετὰ δειλίας ἡ νεανὶς, ἀγνοοῦσα εἰς τί ἠθελε νὰ καταλήξῃ ὁ σουλτάνος. Μήπως ἀνίπτεσθε τὸν προσεχῆ γάμον τοῦ Τζελλᾶλ-Βέη μετὰ τῆς ἐξ-ἀδελφῆς μου;

— Ὅχι. Γκιούλ, δὲν σκέπτομαι περὶ αὐτῶν. Ὅσον προσφιλῆς καὶ ἂν μοὶ ἦναι ὁ Τζελλᾶλ, δὲν ἀπασχολεῖ, ὡς σὺ, τὴν τελευταίαν, τὴν μόνην σκέψιν μου...

— Πῶς! περὶ ἐμοῦ ἐλέγετε, ὅταν εἰκονίζετε οὕτω τὴν χαρὰν τοῦ ὑμεναίου καὶ τοῦ ἔρωτος; Ἀγνοεῖτε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, ὅτι ποτὲ πλέον ἡ καρδιά μου δὲν θὰ πάλῃ δι' οὐδένα, ὅταν ἡ Ὑμετέρα παύση τοῦ νὰ πάλῃ;... ἀνεφώνησεν ἡ Γκιούλ ἐκθύμως.

— Ἡ πείρα εἶναι αὐστηρὸς διδάσκαλος, ἦς τὰ μαθήματα δὲν γινώσκει τις καλῶς εἰμὴ ἀφ' οὗ καταστῶσιν ἀνωφελεῖ, ἐπανελάθεν ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ. Κατὰ τὸ δέκατον ἔκτον ἔτος τῆς ἡλικίας δὲν κάμνουσιν ὄρκον. Χάρῃ τῷ Θεῷ, ταχέως θὰ με λησμονήσῃς.

— Οὐδέποτε!

— Εἰς ἔρωσ κάμνει νὰ λησμονηθῆ ἄλλος. Ἐνθυμῶ τοὺς λόγους τούτους, Γκιούλ-Χανούμ. Ὑπάρχει ἀνὴρ τις, ὅστις, μετ' ἐμὲ σὲ ἀγαπᾷ ὡς παράφρων. Ὁ Φαῖδ-Βέης ἔσωσε τὸν πατέρα σου, εἶναι ἀνάγκη νὰ σοὶ τὸν ὀνομάσω; Εἰς αὐτὸν λοιπὸν θέλεις δώσει τὴν προσφιλεῖ ταύτην χεῖρα, ἀνθ' ἧς θὰ ἔδιδον μέρος τῆς ζωϊότητός μου. — Ὁ Ἀβδούλ-Μετζίτ λέγων τοὺς λόγους τούτους ἐφίλησε μετὰ στοργῆς τὴν χεῖρα τῆς Γκιούλ-Χανούμ. — Θὰ γνωρίσης μετ' αὐτοῦ τὴν εὐτυχίαν εἶναι καλός, εὐλικρινὴς καὶ ἄξιός της ἀγάπης σου. Ἐγὼ δὲ θέλω λάβει πρόνοιαν περὶ τῆς τύχης του.

— Μεγαλειότατε, δι' ἀγάπην τοῦ Ἀλλάχ... εἶπεν ἡ κόρη, ἐπιμένουσα εἰς τοὺς λόγους της, καὶ δακρύουσα.

— Ἐνθυμῶ ἐνίστε τὸν ἄγγελόν σου! προσφιλῆς μοὶ Γκιούλ, καὶ ἀποχαιρέτισόν με, διότι ὁσον οὐπω ἔρχονται οἱ ἀγάδες μου.

Ἡ Γκιούλ ἠγέρθη κλονουμένη, ἐνέβλεψεν ἐπὶ στιγμήν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ σουλτάνου, τοὺς τόσον θυμαλγῆς καὶ τόσον εὐγλώττους ἐν τῇ ἀλάφῳ γλώσσῃ των, καὶ ἐξ αἰσθήματος στοργῆς προέτεινε τὸ μέτωπον εἰς τὰ χεῖλη τοῦ Ἀβδούλ-Μετζίτ.

— Καλὴν ἐντάμωσιν, τῷ εἶπεν ἀπεροχομένη λαθραίως.

— Ὑγιαίνει... σὲ ἀποχαιρέτῳ διὰ πκντός! ἐπέειπε στεναλῶν ὁ σουλτάνος.

— Ἡ Γκιούλ μόλις εἶχε φθάσει εἰς τὴν Νεφισσὲν, ὅτε ἡ Α. Μ. ἐλιποθύμει ἐν ταῖς ἀγκάλαις Βασίφ τῷ ἀγαθῷ. Αὕτη δὲ

ἡ λιποθυμία ἐμελλε νὰ ἦναι προάγγελος τῆς τελευτῆς του.

ΚΣΤ

Ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὄρους τοῦ Γίγαντος, ὡς εἶπομεν ἤδη, ἀπολαύει τις ὠραιότητος θεάς. Ἡ κορυφή τοῦ ὄρους, ὀμαλή, χλοερὰ καὶ κατάφυτος ὑπὸ μεγάλων πλατάνων, ὁμοιάζει πρὸς σκηνογραφίαν τουρκικοῦ χωρίου· ἀριστερόθεν, τὸ τζαμίον ὅπου ὑπάρχει, ὡς λέγουσιν, ἐντεθαμμένος ὁ πούς τοῦ γίγαντος, ὅστις ἀνκπυόμενος ἐπὶ τοῦ ὄρους, ἔπλυε τοὺς πόδας του ἐντὸς τῆς θαλάσσης· δεξιόθεν δὲ καφετλῆς πλάνης διανέμει θρακία εἰς τοὺς καταναλωτὰς καθ' ὅσον προσέρχονται, κρατῶν δι' ἑκυτόν ἕν διὰ νὰ θέτῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸν δίσκον, δι' οὗ θὰ προσφέρῃ τὸν καφέ, τὰ *λουκούμια* καὶ τὸ *βράκι*, τὰ μόνα γλυκίσματα, ἅτινα εὐρίσκει τις ἐν Ἀσίᾳ. Μεταξὺ τοῦ τζαμίου καὶ τοῦ παραπήγματος τοῦ καφετλῆ βλέπει τις ὁμάδας γυναικῶν Τούρκων, αἵτινες κάθονται ἐπὶ ψιθῶν ἀχυρίνων, κρατοῦσιν ἀνοικτὸν ἀλεξήλιον, καὶ ἔχουσι τὰς ἐμβάδας σεσωρευμένας ἐν τινι γωνίᾳ, καπνίζουσι, τρώγουσιν ἢ κοιμῶνται. ὄνειρεύονται ὀλίγον καὶ ὀμιλοῦσιν ἔτι ὀλιγώτερον. Οἱ εὐρωπαῖοι ποιηταὶ μᾶς ἐξεικονίζουσι τὴν Ἀσιανὴν διὰ χρωμάτων τοσοῦτον φαντασιωδῶν καὶ ἀνυπαρκτων, ὥστε πολὺ θὰ ἠπόρει ἐκεῖνος, ὅστις, γινώσκων ἢ κάλλιον εἰπεῖν ἐκεῖνη, ἦτις, γινώσκουσα τὴν τουρκικὴν γλῶσσαν καὶ ζήσασα ὀλίγον ἐν τοῖς χρεμείοις ἤθελεν ὅπως δήποτε συγχρίνει τὰς ἡρωίδας τῶν συγγραφέων ἡμῶν καὶ τῶν νῦν Ὀθωμανιδῶν. Οὐδεμίαν ὁμοίωσιν ὑπάρχει μεταξὺ αὐτῶν. Εἶναι τόσον σαρκικαί, ὥστε ταῖς εἶναι ἀδύνατον νὰ αἰσθανθῶσιν αἰσθημά τι βαθύ, τόσον περίφοβοι, ὥστε δὲν δύναται νὰ ἦναι εἰλικρινεῖς, τόσον τεθωπευμένοι, ὥστε γίνονται δεσποτικώτατοι, πλὴν δὲ ὀλίγων ἐξαίρεσεων, αἱ γυναικες τῶν Τούρκων εἶναι ἐπίφοβοι ὡς ἀκριτόμουθα παιδία, πλήρεις ἰδιοτροπιῶν καὶ τρόμου, ἀφελείας καὶ πονηρίας, ἢ Ὀθωμανῆς εἶναι ὃν ἀκατανόητον, ὅπερ ἐν τούτοις λατρεύει τις χωρὶς νὰ δύνηται νὰ τὸ σέβηται.

Ἡ Γκιουλ ἔφθασε πνευστιῶσα ἐπὶ τὸ ὄρος, καὶ προσελθοῦσα κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ τάπητος, ὃν εἶχον στρώσει αἱ σύντροφοί της ἤτο τοσοῦτον συγκεκινημένη, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ ὀμιλήσῃ, ἀπέδωκε δ' εἰς τὴν ταχεῖαν ὀδοποιρίαν της τὸν ἀπὸ τοῦ μετώπου της ἀναθρώσκοντα ἰδρώτα καὶ τὴν κατῆφειαν τοῦ ὠραίου καὶ κατακοκκίνου προσώπου της.

[Ἐπειτα συνέχεται].

Κ.

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΤΟΥ ΓΚΟΥΛΛΙΒΕΡ

Εἰς τοὺς γίγαντας

Ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Βροδδινιάκ.

Ἄνευ ἀμφιβολίας, μικρὲ προσφιλές μου ἀναγνώστα, ἔχεις ἀνγνώσει τὴν *Περιοδείαν* τοῦ Γκούλλιβερ εἰς τὴν χώραν τῶν *Λιλιπουτιῶν*, καὶ βεβαίως ἐλυπήθης

τότε, διότι δὲν σοι ἔδωκα πλείονας πληροφορίας περὶ τοῦ πολυπλάγκτου ἀνθρώπου καὶ τῶν θυμαστῶν συμβάντων αὐτοῦ· τούτου ἔνεκεν ἀσμένως θὰ ἀπεδέχεσο ἂν σοι διηγοῦμην σήμερον περὶ αὐτοῦ νέαν τινὰ μυθώδη περιπέτειαν. Τοῦτο δὲ εἶναι τόσον περιέργον, ὥστε καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν θὰ ἐφάνετο ἀπίστευτον, ἂν μὴ ἔβλεπον αὐτὸ ἰδίως ὁμμασιν ἐν ἀξιόπιστῳ ἀγγλικῷ βιβλίῳ. Ἄλλ' ἀφῶμεν αὐτὸν τὸν περιέργον περιηγητὴν ὅπως αὐτὸς μόνος ἀφηγηθῆτ' ἐν τῇ αὐτῷ.

Μετὰ τὴν ἐκ τῆς χώρας τῶν καλῶν Λιλιπουτιῶν ἐπάνοδόν μου δὲν κατῶρθωσα ἐπὶ πολὺ νὰ διαμείνω ἐν τῇ πεντακτίδι μου· δύο μῆνας κατόπιν ἀνεπέτασα καὶ πάλιν τὰ ἰστία διὰ νὰ ζητήσω εἰς τὸν ἀχανῆ κόσμον τὴν τύχην μου. Τὸ πλοῖον ἡμῶν ἔλαβε νοτίαν διεύθυνσιν, διότι προῦκειτο νὰ πλεύσῃ εἰς τὰς ἀνατολικὰς ἰνδικὰς νήσους. Ἐνεκεν ὅμως σφοδρᾶς καταιγίδος παρεπλανήθημεν τόσον μακρὰν πρὸς ἀνατολὰς, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ ἀρχαιότατος ἐπὶ τοῦ πλοίου ναύτης δὲν ἠδύνατο νὰ ὀρίσῃ εἰς ποῖον μέρος τοῦ κόσμου εὐρισκόμεθα.

Μετὰ μακρὰν, πολυώδυνον περιπλάνησιν, διεκοίμωμεν ἐπὶ τέλους μεγάλην, μεγάλην νῆσον. Ὁ πλοίαρχος διέταξε νὰ ῥίψωσι τὴν ἀγκυραν καὶ ἐστειλῆν εἰς τὴν ξηρὰν λέμβον μετὰ δωδεκάδος κελῶς ὀπισθίων ναυτῶν ὅπως λάβωσι πόσιμον ὕδωρ. Ἐζήτησα τὴν ἀδειαν καὶ ἠκολούθησα αὐτούς.

Ἐν ᾧ τότε οἱ ναῦται ἐζήτουν νὰ εὕρωσι πηγῶν ὕδωρ, ἐγὼ προῦχώρησα βεβαίως εἰς τὴν χώραν, σκοπῶν νὰ ἴδω ἐκ τοῦ πλησίον τὴν νῆσον. Ἐπειδὴ δὲ μόνον βράχους καὶ ἀκαλλιεργήτους πεδιάδας ἔβλεπον, ἐπέστρεψον πάλιν πρὸς τὴν ἀκτὴν. Ὅτε δ' ἐξετάθη αὐθις πρὸ ἐμοῦ ἡ θαλάσσα, παρετήρησα ὅτι οἱ ἀνθρώποι ἡμῶν τοσοῦτον τυχέως ἐκωπλήθουν ὡς εἰ ἐζήτουν νὰ σώσωσι τὴν ζωὴν αὐτῶν. Ἡθέλησα νὰ κρᾶξω πρὸς αὐτοὺς ὅπως μὴ μετέγκαταλίπωσι μόνον, ὅτε παρετήρησα ἐκπληκτος ὅτι ἡ λέμβος κατεδιώκετο ὑπὸ πελωρίου γίγαντος. Ἡ θάλασσα ἔβραχε τὸν μεγαλόσωμον ἄνδρα μόνον μέχρι τῶν κνημῶν, περιεπάτει δὲ μετὰ φοβερῶς μεγάλων βημάτων κατ' εὐτυχίαν, οἱ ἡμέτεροι προσείχον κατ' ἕν τέταρτον, ὥστε δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ φθάσῃ αὐτοῦς.

Τί ἔπρεπε νὰ πράξω; Ἴνα μὴ με ἴδῃ ὁ φοβερός γίγας, ἐκρύφθην ὅσον ἠδυνάμην ταχύτερον ὀπισθεν ὑψηλοῦ βράχου καὶ ἔδραμον πρὸς τὰ ἐνδότερα. Ἀσθμαίνων ἔφθασα τέλος εἰς ἀπότομον λόφον καὶ ἔστην ἐνταῦθα ἐκπληκτος, διότι αἶφνης ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀμμάτων μου ὠραιότης θεᾶ τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς χώρας. Ἡύξησε δὲ τὸ θάρρος μου ὅτε εἶδον ὅτι ὀλόκληρος ἡ γῆ ἦτο κεκαλλιεργημένη. Ἀμέσως πρὸ τῶν ποδῶν μου ἐξετείνετο λαμπρὸν λήϊον, δι' οὗ διήλυνε πλατεῖα ὁδός. Ταύτην τὴν ὁδὸν ἔλαβον καὶ ἐπορευόμην ἐπὶ τινα χρόνον εἰς αὐτήν. Πόσον ὅμως ἐπετάθη ἡ ἐκπληξίς μου ὅτε ἐγγύθεν

εἶδον τὸν ἐσπαρμένον ἀγρὸν; Φαντάσθητε: Οἱ στάχυς εἶχον τοὐλάχιστον 12 μέτρων ὕψος καὶ ἀνθρωπίνου σώματος πάχος, ὥστε οὐδὲ δεξιόθεν οὐδ' ἀριστερόθεν ἠδυνάμην νὰ διακρίνω τι. Μίαν σχεδὸν ὥραν προῦχώρουν μεταξύ τῶν γιγαντωδῶν τούτων σταχυῶν, ὅτε μοι συνήντησέ τις, ὅστις εἶχε τὸ ὕψος συνήθους κωδωνοστασίου καὶ ἐβάδιζε κατὰ πᾶν βῆμα 6 μέτρα. Ἐπὶ τῇ θεᾷ αὐτοῦ οὐ μόνον ἐκπληξίς, ἀλλὰ καὶ φόβος με κατέλαβε, διότι ποῦ εἶδόν ποτε ἀνθρώπον, οὕτινος οὐδὲ τὴν κνήμην ἔφθανον; Ἡθέλον νὰ κρυφθῶ ἐν τῷ ἀγρῷ ἀπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος με προσεκάλεσε διὰ φωνῆς δεκάκις ἰσχυρότερον τῆς βροντῆς ἠχησάσης, ὥστε ἐνεπάγην εἰς τὴν γῆν τρέμων. Ὁ γίγας με ἐπλησίασε μετὰ τοιαύτης προφυλάξεως, ἣν συνήθως λαμβάνει τις ὅταν θέλῃ νὰ συλλάβῃ μικρὸν, ἀλλ' ἐπικίνδυνον ζώφιον. Τέλος ἐξέτεινε τὴν χεῖρα, με συνέλαβε διὰ τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ μέσου δακτύλου, ἐγὼ δὲ εἰς ὕψος τοὐλάχιστον 20 μέτρων εἰς τὸν ἀέρα ἐσφάδαζον. Τότε με ἔθλιψε σχεδὸν πάσας τὰς πλευράς, ὅπερ μοι προῦξεν ἕνησε μεγάλους πόνους. Ἐδῶκα αὐτῷ νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο διὰ σπαρακτικῶν κραυγῶν καὶ παρεκάλεσα αὐτὸν θερμῶς ὑπὲρ τῆς ζωῆς μου. Ἐφάνη ἐννοήσας τοὺς στεναγμούς μου καὶ με ὠθήσεν ἥρεμα καὶ ἡσυχῶς εἰς τὸ θυλάκιον αὐτοῦ.

Ὁ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρώπος ἦτο καλλιεργητής, καὶ παρετήρει ἂν ὁ σῖτος ἦτο ἕτοιμος πρὸς θερισμόν. Ἄμυ ἐλθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, με ἔδειξεν εὐθὺς εἰς τὴν σύζυγον αὐτοῦ. Αὕτη ἐπὶ τῇ θεᾷ μου ἔρηξε μεγάλην κραυγὴν, ὡς εἰ προσέφερε τις αὐτῇ ἀράχνην ἢ φρῦνον· ὅτε ὅμως ἐγνώρισεν ὅτι εἶμαι ἀνθρώπινον πλάσμα, προσήνεχθη πρὸς με μετὰ πολλῆς τῆς ἀγαθότητος. Ἐπειδὴ δὲ ἦτο ἀκριβῶς μεσημβρία, καὶ τὸ φαγητὸν ἦτο ἕτοιμον ἐπὶ τῆς πέτρας, με ἤρπασε καὶ με ἐκάθησε πρὸ αὐτῆς ἐπὶ τῆς ἐπιτραπέζου ὀθόνης. Ἐπειτα ὠθήσε πρὸς τὸ μέρος μου πινάκιον 5 μέτρων περιφερείας, ἐφ' οὗ εὐρίσκετο τεμάχιον κρέατος μετὰ τινῶν ψιχίων ἄρτου. Ἄν καὶ ἐπέεινων πολὺ, δὲν ἠδυνάμην ἐν τούτοις ἐκ τρόμου ὅπως ἀπολαύσω, ἔστω καὶ ὀλίγον, αὐτοῦ, διότι μοι ἐπεκρέματο διηνεκῆς κίνδυνος τῆς ζωῆς. Πόσον εὐκόλως ἠδυνάμην ἀπὸ τῆς ἀκρας τῆς δεκαμέτρου ὑψηλῆς τραπέζης νὰ καταπέσω καὶ συντρέψω τράχηλον καὶ σκέλη! Ἐπειτα, δύο κύνες, μεγάλοι ὡς ἐλέφαντες, ἔθεσαν τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ με παρετήρουν φονερωῶς· ἀλλ' ὁ αἰλουρος τῆς οἰκίας, μέγας ὡς βοῦς, διαρκῶς περιεφέρετο περὶ τὴν τραπέζαν καὶ ἔτρουζε καὶ ἐκνύζα ὡς δωδεκάδες τινὲς κροτάλων, ὥστε σχεδὸν ἀπώλεσα τὴν ἀκούην καὶ τὴν ὄρασιν.

Πρὸς ἐπίμετρον τοῦ κινδύνου, προσῆλθον εἰς τὴν τραπέζαν περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος καὶ τις τροφὸς μετὰ βρέφους. Ἄμυ ἰδὼν με τὸ παιδίον, μοι ἐξέτεινε τὰς χεῖρας καὶ ἐξέβαλε κραυγὴν φονικὴν, διότι με ἤθελεν ὡς πικρινίδιον. Φυσικῶς δὲν ἠδύνατο ἡ σύζυγος τοῦ καλλιεργητοῦ

νά ἦναι ἐπιεικῆς πρὸς τὸν μικρὸν φωνακτῆν· Μεῖ ἔλαβε λοιπὸν καὶ με παρέδωκεν εἰς τὸ παιδίον. Ἄλλ' αὐτὸ με ἤρπασε πάραυτα διὰ τῶν πυγμῶν αὐτοῦ καὶ με ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἀνοικτὸν στόμα του διὰ νὰ θηλάσῃ τὴν κεφαλὴν μου ὡς θήλαστρον. Ἐγὼ ὁμῶς ἐβρυχήθην μετὰ τοσαύτης δυνάμεως, ὥστε ὁ μικρὸς διάβολος ἐφοβήθη καὶ με ἀφῆκε νὰ πέσω, ἀναμφιβόλως δὲ θὰ συνέτριβον τὸν τράχηλόν μου, ἂν μὴ ἐπήδα πρὸς με ἡ καλλιεργήτρια καὶ με ἀνῆρπαζεν ἐντὸς τοῦ κρασπέδου τοῦ φορέματος αὐτῆς.

Κατὰ τὸν δεῖπνον ἠσθάνθην ἑμαυτὸν λίαν κεκμηκότα καὶ καταβεβλημένον. Παρτηρήσασα τοῦτο ἡ καλλιεργήτρια με μετεκόμισεν εἰς κλίνην ἔχουσαν 12 μέτρων μῆκος καὶ 7 ὕψος. Ἐκεῖ ἐκείμην ἀκινδύνως ἐπὶ δύο ὥρας, ὅτε ἀφυπνίσθην αἰφνιδίως, διότι σῶμά τι ἐσύρετο ἐπὶ τῆς κλίνης μου καὶ με περιωσφραίνετο πανταχόθεν. Ἄμα ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἶδον ἔντρομος δύο ἀπακισίως δυσμόρφους μῦς ὅσον τὸ μέγεθος μολοσσῶν. Εὐτυχῶς δὲν εἶχον ἐκζωσθῆ πρὶν ἢ κοιμηθῶ τὸ ζίφος μου. Ἀμέσως ἐξιφούληκα καὶ ἐφόνευσα τὸν ἕτερον, ἐν ᾧ χρόνῳ ὁ ἕτερος γοργῶς βήμασιν ἀπεμακρύνετο. Ὅτε ἡ δέσποινά μου, ἡ καλλιεργήτρια, ἤλθεν ἀμέσως ἔπειτα εἰς τὸν κοιτῶνα διὰ νὰ με ἴδῃ ἐχάρη πολύ, διότι εἶδε διὰ ποίου ἡρωϊκοῦ τρόπου εἶχον σώσει τὴν ζωὴν μου. Με κατεβίβασεν ἀπὸ τῆς κλίνης, ἀφ' ἧς ἔνεκεν τοῦ ὕψους αὐτῆς, ἦν ἀδύνατον μόνος νὰ καταβῶ, καὶ με περιέφερον ὡς ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν αἴθουσαν πρὸς τὸ θυγάτριον αὐτῆς.

Τὸ κοράσιον ἦτο ἐννέα ἐτῶν λίαν μικρὰ διὰ τὴν ἡλικίαν αὐτῆς, διότι ἀκόμη ἦτο μόνον δώδεκα μέτρων. Ἀμφότεροι ἠγαπήθημεν εὐθύς. Τὸ παιδίον ἔπαιζε μετ' ἐμοῦ, ὡς μετὰ πλαγγόνος, κατεσκευάζε δι' ἐμὲ παντοειδῆ ἀσπρόρουχα ἀπὸ λεπτοτάτου λινοῦ νήματος, ἄλλ' ὅπερ ἐν τῇ ἀφῇ ἦν ὡς τὸ πανίον τῶν χονδροτέρων ἰστίων καὶ με ἐδίδασκε τὴν ἐγγύριον γλώσσαν. Ὠνόμασα τὸ προσφιλὲς κοράσιον «Μητράριον», ἐν ᾧ ἐκεῖνό με ὠνόμαζεν «Ἀνδράριον».

Ταχέως διεδόθη εἰς τὴν χώραν ὅτι ὁ κύριός μου εἶχεν εὐρεῖ ἐν τῷ ἀγρῷ ἓν εἶδος σπανίου μικροῦ τετραπόδου ζωφίου, ἔχοντος μορφήν ἀνθρώπου, ὀμιλοῦντος μικρὰν καὶ λεπτὴν γλώσσαν, περιπατοῦντος ὀρθοῦ, ἐρχομένου ὅταν προσκαλῆται, ἐν γένει καθ' ὀλοκληρίαν ἡμέρου καὶ εὐπειθοῦς, ἔχοντος λίαν λεπτὰ τὰ ἄκρα μέλη τοῦ σώματος καὶ εἰς τὸν ὕψιστον βαθμὸν ὠραῖον προσιπάκι.

Ἀκούσασα αὐτὸ ἡ βασίλισσα τοῦ κράτους, ἐπεθύμησεν νὰ με ἴδῃ. Ὁ κύριός μου παρευθὺς ἠτοιμάσθη πρὸς ἀναχώρησιν. Μεῖ ἐτοποθέτησεν ἐν μικρᾷ μετὰ πολλῶν θυρίδων θήκη, ἣν ὑπέστρωσεν ἐπιμελῶς προηγουμένης τὸ Μητράριον δι' ὑποστρωμάτων καὶ βαμβάκων ἵνα μὴ βλαφθῶ εἰς τι, καὶ ἔπαισε μετ' ἐμοῦ τὸ Μητράριον διὰ τὴν πρωτεύουσαν. Καθ' ὁδὸν δὲ ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐν ἀπάσῃς ταῖς πόλεσιν ἐπὶ

ἀδρᾷ πληρωμῇ με ἐξέθετε πρὸς θέαν. Ὅτε ἤρχετο εἰς τινὰ πόλιν, ἔκαμνε γνωστὸν διὰ τῶν κηρύκων ὅτι ἐν τούτῳ ἦ ἐκεῖνῳ τῷ ξενοδοχείῳ ὑπῆρχε τι ἀγνωστον μέχρι τοῦδε ζωφίον ἐκτεθειμένον πρὸς θέαν. Καὶ συνέρρεον πανταχόθεν διὰ νὰ με ἴδωσιν. Ἄμα συναθροισθέντος τοῦ πλήθους, με ἐλάμβανε μετὰ προσοχῆς τὸ Μητράριον ἀπὸ τῆς θήκης καὶ με ἐναπέθετεν ἐπὶ τῆς τραπέζης διὰ νὰ περιπατῶ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ. Τότε ἔκαμνον, κατὰ τὰς ὁδηγίας τοῦ κυρίου μου, πολλῶν εἰδῶν κινήσεις· προσέκλινον εἰς τοὺς θεατάς, ἔπινον ἐκ δακτυλήθρας εἰς ὑγίειαν αὐτῶν, ἀπῆντων ἐν τῇ ἐγγύριῳ γλώσῃ εἰς διαφόρους ἀπευθυνομένας μοι ἐρωτήσεις, ἐκράδαινον τὸ ζίφος μου ὡς οἱ ζιφομάχοι κτλ.

Μετὰ δέκα ἐβδομάδων πορείαν, ἐφθάσαμεν τέλος εἰς τὴν πρωτεύουσαν. Ἀμέσως ὤφειλον νὰ ἐπιδεικνύω πρὸ τῆς βασίλισσης τὰ τεχνάσματά μου. Ἡ ἄνασσα τοσοῦτον ἐθέλησθ' ἐπὶ τῇ μορφῇ καὶ τῇ συμπεριφορᾷ μου, ὥστε με ἠγόρασεν ἀπὸ τὸν καλλιεργητὴν ἀνθ' 100 γυνειῶν (ἦτοι 25 χιλιάδων περίπου δραχμῶν). Ἐπειδὴ δὲ κατ' οὐδένα τρόπον ἔστεργον νὰ ἀποχωρισθῶ ἀπὸ τοῦ Μητράριου, ἐπετράπη ὅπως μείνῃ ὡς αὐτῶς μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς ἀνακτόροις τὸ κλαῖον παιδίον ὡς τροφὸς καὶ διδάσκαλός μου.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀκόμη ἡμέραν ἔσπευσεν ἡ βασίλισσα νὰ με παρουσιάσῃ εἰς τὸν σύμβιον αὐτῆς. Μεῖ ἔλαβεν ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ με ἔφερον εἰς τὸν θάλαμον αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς ὁμῶς ἦτο ἀνθρωπος σοβαρῆς μορφῆς. Καθὼς με εἶδεν ἔπτυσεν καὶ με παρετήρησεν περιφρονητικῶς· ἠρώτησε δὲ τὴν βασίλισσαν ψυχρῶς ἀπὸ πόσου χρόνου ἔχει τὴν εὐχαριστήσιν νὰ κατέχη τοῦτο τὸ ζωφίον. Καὶ ἐκεῖνος δὲ με ἐξέλαβεν ὡς ζωφίον, ὅτε ὁμῶς ἡ βασίλισσά με ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ γραφείου αὐτοῦ καὶ με διέταξεν ὅτι ὤφειλον ἐγὼ μόνος νὰ δώσω περὶ ἐμοῦ πληροφορίας τῇ Α. Μ., ἐγένετο προσεκτικὸς ὁ ἀναξ. Καὶ ὅτε ἀφηγήθην αὐτῷ διὰ κανονικῶν φράσεων πόθεν κατὰγομαι καὶ πῶς ἤλθον ἐνταῦθα, ἐξεδήλωσε τὴν ἐκπληξίν αὐτοῦ καὶ ἐφαίνετο ὅτι οὐδεμίαν ἐδίδεδ πίστιν εἰς τοὺς λόγους μου, δι' ὃ ἐδῶκεν ἐντολήν εἰς τρεῖς λυγίους νὰ με ἐξετάσῃ μετ' ἀκριβείας.

Οἱ κύριοι οὗτοί με ἠρεύνησαν ἀπὸ τῆς κορυφῆς μέχρι τοῦ πέλματος λεπτομερῶς καὶ τέλος ἀπεφάνθησαν ὅτι εἶμαι παίγιόν τι τῆς φύσεως. Ἀπλοῦς νάνος δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἦμαι, εἶπον, διότι ὁ νάνος τῆς βασιλείας εἶναι ὁ ἐλάχιστος ἀνθρωπος τῆς γῆς, ἀλλ' ἐν τούτοις ἔχει ὕψος 8 μέτρων, ἐν ᾧ ἐγὼ μόλις ἦμην 2 μέτρων ὕψους. Δὲν εἶμαι παίγιον τῆς φύσεως, διςχυρίσθην τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' ἀνθρωπος, ὡς πᾶς ἄλλος, καὶ ἔρχομαι ἐκ χώρας, ἐν ἣ ὑπάρχουσι πολλὰ ἔτι ἑκατομμύρια ὁμοίον ἀνθρώπων καὶ ἐν ἣ τὰ δένδρα, αἱ οἰκίαι καὶ τὰ ζῶα ἦσαν κατὰ τὴν αὐτὴν πρὸς ἐμὲ ἀναλογία. Ὁ βασιλεὺς εὐηρεστήθη νὰ μοι πιστεύσῃ καὶ διέταξε νὰ με μεταχειρίζονται ὡς σπανιώτατον τιπρᾶγμα μετὰ πολλῆς τῆς προσοχῆς.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις ἡ βασίλισσα ὑπερέχαιρε· διέταξεν εὐθύς νὰ με ἐνδύσῃ κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ τόπου καὶ παρήγγειλε τὸν ζυλογογὸν τῆς Αὐλῆς νὰ κατασκευάσῃ θήκην δυναμένην νὰ μοι χρησιμεύσῃ ὡς κατοικία μου. Ἐν βραχείῳ χρονικῷ διαστήματι ἡ θήκη ἐπερατώθη καὶ τεχνικώτατα κατασκευάσθη. Εἶχε πλάτος 10 τετραγ. μ. καὶ ὕψος 4. Τὸ κάλυμμα εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ κρίκον, δι' οὗ κατὰ βούλησιν ἠδύνατο νὰ ἐμβάλληται καὶ νὰ ἐπιτίθηται καὶ νὰ στερεοποιήται. Εἰς τὰς πλευρὰς εὕρισκοντο συρτὰ παράθυρα ἐκ λεπτοτάτων ὑαλίνων κρυστάλλων καὶ ἐμπρὸς ὑπῆρχε θύρα, δι' ἧς κατ' ἀρέσειαν ἠδύναμην νὰ ἐξέρχωμαι καὶ νὰ εἰσέρχωμαι.

[Ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ.]

[Ἐπειτα τὸ τέλος.]

ΙΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΗΣ.

Ο ΖΩΓΡΑΦΟΣ

[Διήγημα]

Μετ' εὐχαριστήσεως δημοσιεύομεν τὸ ἐπόμενον πρωτότυπον διήγημα, καθὼ βλέποντες ὅτι καὶ παρ' ἡμῶν ἀπὸ τινος ἤρξατο κινήσις τῆς καὶ περὶ τὸν λίαν ἡμελημένον τοῦτον κλάδον τῆς νεωτέρας φιλολογίας καὶ θέλοντες ὅπως ἐνισχύσωμεν καὶ ἡμεῖς, τὸ κατὰ δύναμιν, τὴν τοιαύτην ἐργασίαν· προεῖτι δὲ διότι ἐν τούτῳ τὸ ἐξιστορούμενον συμβᾶν δὲ εἶναι φαντασία· ἀποκύημα, ἀλλὰ πιστὴ εἰκὼν γεγονότος, ἐκτυλιχθέντος πρὸ ὀλίγου ἐν τινὶ τῶν πρωτεύουσῶν τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου πόλεως.

Σ. τ. Δ.

Ἐχει τὸ ὕψος ἀνθρώπου δειλοῦ καὶ καταπεπονημένου. Ἡ φυσιογνωμία του ὑφίσταται συχνὰς μεταπτώσεις ἀπὸ τὸ τραχὺ εἰς τὸ ρεμβώδες. Ὅμιλεῖ σπανίως καὶ ἡ ὀμιλία του ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον στρέφεται περὶ τὸ ἄπειρον. Ἐπιθυμεῖ τὴν γαλήνην, πλὴν οἱ ἀνθρωποὶ διὰ τῶν σαρκαστικῶν φράσεων τῶν, ἐγοῖρουσιν εἰς τὴν καρδίαν του φοβεράς θυέλλας. Φεύγει τότε τὸν κόσμον βαρυαλγῶν καὶ πορεύεται εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Ἐκεῖ καθήμενος ἀνω κυσσοσκεπούς τάφου ἀντλεῖ τὴν γαλήνην καὶ τὸν αἰώνιον ρεμβασμόν. Ὅταν δὲ πνέει ὁ ἀνεμος καὶ αἱ ὑψικόρυφοι κυπάρισσοι πενήθμως ταράσσονται, ἐξέρχονται τοῦ στήθους του βαρεῖαι στοναχαί, ἐκφραζούσαι εἰς τὰς σκιάς τῶν τεθνεώτων τὸν ἀπελπισμόν τῶν ζώντων.

*

Ἐγνώρισα αὐτὸν κατὰ τὸ ἔτος 1883.

Ἦτο φαειρὸς καὶ εὐθυμὸς. Καὶ καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν κατηνάλισκε τὰς σωματικὰς του δυνάμεις, ἵνα ἐξυπηρετῇ τὰς βιολογικὰς ἀνάγκας, τὴν δὲ νύκτα συχνάζων μετὰ τῶν φίλων του εἰς διάφορα μέρη τῆς πόλεως, διέχεε τὴν εὐθυμίαν διὰ τῆς γλυκύτητος τῆς φωνῆς του καὶ διεσκεδάζε τὰ νέφη τῆς μελαγχολίας διὰ τῶν γλυκερῶν φλόγων τῆς βαρβίτου του.

Διὰ τῆς ἐργασίας ἐδημιούργει τὴν ἀνάπαυσιν διὰ τὸ μέλλον, διὰ δὲ τῆς διασκεδάσεως καθήδυνε τῆς ψυχῆς του τὰς ἀλγηδόνας. Ἡ εὐγένεια τῶν τρόπων του, καὶ τὸ ἤρεμον τοῦ ἦθους του ἐκίνοῦν πολλοὺς εἰς συμπάθειαν.

Τὸ ψυχικὸν ἐκεῖνο πάθος, ὅπερ καλοῦσιν ἔρωτα, ἦτο αὐτῷ ἀγνωστον· ἐν γένει δὲ ὁ

βίος του ἔρρεεν ἡρεμος καὶ οὐδὲν νέφος ἤπειλει νὰ ἐπισκιάσῃ τὸν ὀρίζοντα αὐτοῦ.

Ὡς ἐκ τῆς διαπλάσεώς του ὁ Μῆτρος ἦτο ὄνειροπόλος. Ἡὐχαριστεῖτο μίξιν ἢ δύο ὥρας τῆς ἡμέρας βρυθάζων. Τί ἐσκέπτετο; Ἄγνωσθ. Ἴσως ἐβλέπε τοὺς πόθους του πραγματοποιουμένους καὶ τὸ μέλλον ῥόδιον. Μόνον ὁσάκις παρετήρει τις αὐτὸν ἀνανήφοντα ἐκ τῆς βρέμβης, διέκρινεν ἐν τῇ φυσιογνωμίᾳ του πλήρη πεποίθησιν περὶ τῆς ἐπιτυχίας τῶν πόθων του.

Ὁ Μῆτρος εἶχε φίλους, τοὺς ὁποίους ὑπερηγάπα. Ἐκεῖνοι, πολὺ ἀνωτέρως κοινωνικῆς τάξεως τυγχάνοντες, ἐκ ψυχαιγωγικῆς μᾶλλον αἰτίας, παρὰ ἐκ καθαροῦ φιλικοῦ αἰσθήματος τὸν ἐπλησιάζον ὅτε δὲ οὗτος ἔπνευε τὴν βάρβιτόν του, ἐκεῖνοι προσεπάθουν ὅπως τὸν πείσωσι περὶ τῆς δῆθεν ἀγγελικῆς του μορφῆς.

Ἐπάρχουσι ἀνθρώποι, οἵτινες, πρὸς ἰκνησιοῦσιν καὶ τῆς παραλογοτέρως τῶν ἐπιθυμιῶν των, δὲν διστάζουσι νὰ προσφέρωσιν εἰς αὐτὰς ὀλοκαύτωμα τὴν εὐδαιμονίαν τῶν ἄλλων.

Τοιοῦτοι ἦσαν καὶ οἱ φίλοι τοῦ Μῆτρος. Ἡμέραν τινα ἐπῆλθεν εἰς αὐτοὺς ἀλογος ἐπιθυμία νὰ ἴδωσι τὸν Μῆτρον περιπελεγμένον εἰς ἐρωτικὰς σαγήνας, καὶ ὅπως ἀνευλαβεῖς πρὸς τὰ ψυχικὰ αἰσθημὰτα φερόμενοι, ἔγραψαν αὐτῷ διὰ γυναικεῖον χαρακτῆρος τὴν ἐπομένην ἐπιστολήν:

Ἀγαπητέ μου Μῆτρο,

Ἡ γλυκεῖά σου φωνὴ καὶ ἡ ἀγαθότης τῆς ψυχῆς σου πρὸ πολλοῦ μοὶ ἀσῆρσαν τὴν καρδίαν. Τὰ ἐμπόδια, τὰ ὅποια παρεμβάλλει εἰς τὴν ἑνωσίν μας ἡ κοινωνικὴ σου θέσις, με ἀναγκάζουσι πρὸς τὸ παρὸν νὰ κρῖνω ποῖα εἶμαι. Ἐλπίζω ἐν τούτοις καὶ ἰκίτευς τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην Θεάν, τὴν ὅποιαν καλοῦσι τὸ ἅγιον, νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὰ βίαια τῆς ψυχῆς μου.

*

Ἀριστερὰ τῆς πόλεως, εἰς τὸ μέρος ἔνθα ἐκτείνεται ἡ λεγομένη Ἀρεία, ὑψοῦται βράχος, ὅστις εἶναι ἐν τῶν ὀρίων, ἄτινα χωρίζουσι τὴν Ἀρῶ πόλιν τῆς Κάτω. Ἄνωθεν τοῦ βράχου τούτου ὑπάρχει ἡ μεγαλοπρεπὴς πλατεῖα τῶν Ὑψηλῶν Ἀλωιῶν. Κατὰ μῆκος καὶ πλάτος τῶν ἄκρων αὐτῆς εἶναι πεφυτευμέναι διπλαῖ δεινροστοίχιαι, ὀλίγον δὲ τι ἔσθθεν χλοεροὶ καὶ εὐλύγιστοι βλαστοὶ μετὰ ποικιλοχρῶν ἀνθέων κᾶταπλημυροῦσι κυκλικοῦς χώρους, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἐγείρονται χαλδῶστευκτοὶ Αἰθιοπιαίδες, ἀρδεύοντες τὰ εὖσκα ἀνθη διὰ τοῦ διαγοῦς ὕδατος τοῦ ἐξορμῶντος ἐκ τῆς εἰς χεῖρας των χαάνης.

Τὸ κέντρον τῆς πλατείας κατέχει ἐξέδρα καλλιτεχνικὴ, ἧς τὰ στίλθοντα μάρμαρα χρησιμεύουσιν ὡς βάσεις τῶν φανῶν τοῦ φωταερίου. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς πλατείας καλύπτει πλουσίως χλοερός τῆς φύσεως τάπης.

Ἐκ τοῦ φυσικοῦ τούτου ὑψώματος ἀγαλλεται τις θεώμενος τὴν βαθμιαίαν ἐξέλιξιν τῆς πόλεως καὶ τὴν γαλανὴν θάλασσαν, ἧς τὴν ἐπιφάνειαν χρυσίζει ὁ δῶν ἥλιος.

Ἐνταῦθα εἶναι τὸ μέρος, ἔνθα ἔρχονται

μετὰ μεσημβρίαν οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως ὅπως λάθωσιν ὀλίγην ἀναψυχὴν καὶ ἀναπνεύσωσι τὴν ἀρωματώδη αὐραν, ἧτις κλέπτει τὸ μύρον ἀπὸ τὰ περίξ μοσχοβόλα ἀνθη.

Ἐκεῖ, ὅτε ἡ νύξ περιέβαλλε διὰ τοῦ σκοτεινοῦ τῆς πέπλου τὴν γῆν, ὁ δὲ θύροβος τῶν περιπατητῶν ἐκόπτιζε καὶ οὐδεὶς πλέον ἐτόλμα νὰ διέλθῃ ἐκ φόβου, μὴ τῶν κακατομηθέντων αἰ σκιαί, ἧς ἡ ἀνθρώπινη φαντασία νομίζει περιπταμένους ἐκεῖ, διακόψωσι τὸν δρόμον του.—ὁ Μῆτρος βροχδέως ἀνήρχετο τὴν κλίμακα, τὴν ἄγουσαν εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐξέδρας.

Ἐκάθητο τότε καὶ ἐθεώρει με ἀκινήτους ὀφθαλμοὺς χαρτίον τι ἐπτυγμένον ὡς ἐπιστολήν. Ἡ ἀλλοίωσις ὅμως τοῦ προσώπου του καὶ ἡ ἀθυμία του ἐδείκνυον, ὅτι πᾶσα ἐλπίς ἐναυάγει ἐπὶ τοῦ χαρτίον ναυαγῆς δὲ ἐπὶ τῆς κοσμικῆς εὐδαιμονίας ἔστρεφε τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸ ἄπειρον οἴονει ἐξαιτουμένους τὴν οὐρανίαν.

Ἐκεῖ ἐβλέπε τὴν κόρην τῆς ἐπιστολῆς. Ἦτο ξανθὴ με κᾶταμέλανος ὀφθαλμοὺς καὶ ἀγγελικὸν μειδίημα εἰς τὰ χεῖλη!

Τὸ πλάσμα τοῦτο τῆς φαντασίας του ἐφάνετο ὅτι τῷ ἐλάλει ἠδέως καὶ ἁρμονικῶς, διότι ἡ ἀγαλλίασις καὶ ἡ χαρὰ ἐζωγραφίζοντο εἰς τὸ πρόσωπόν του.

Οἱ φίλοι του, οἱ ἐργάται οὗτοι τῆς δυστυχίας του, ἠδύνατο νὰ τοῦ ταραζῶσι τὰ τερψίθυμα ταῦτα ὄνειρα; Ὁχι... ὁ Μῆτρος ἦτο εὐτυχῆς καὶ ἡ φαντασιώδης ἐκείνη εὐτυχία ἐδημιούργει τὴν νῦν κατᾶστασίν του.

Ὁ χρόνος φεύγει χαράσσων ἀνὰ πᾶν βῆμα νέους πόθους εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ὁ ἀνθρώπος τέρπεται ὄνειροπολῶν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν των ὅταν ὅμως ἐν τῇ ὄνειροπολήσει ἐκλαμβάνῃ αὐτοὺς ὡς πραγματοποιηθέντας, ἀδεξιῶς φέρεται ὑπὸ τῆς φαντασίας του καὶ ὑπόκειται πολλάκις εἰς διανοητικὰς ἐκτροχιάσεις.

*

Ἐκάστη ἡμέρα, παρερχομένη, ἀφήρει ἐν ἔτος τῆς ζωῆς τοῦ Μῆτρος. Ἡ ἐργασία οὐδὲν πλέον θέλητρον τῷ ἐπαρουσίαζεν, ἡ δὲ τροφή του συνίστατο ἐκ τῶν ὄνειροπολήσεων καὶ τῶν μελωδικῶν ἤχων τῆς βαρύτουτος του.

Ἐν τούτοις ἡμέραν τινα τὸ νέφος τῆς μελαγχολίας ἐφάνετο διαλελυμένον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν του ἂν δὲ ἡ χαρὰ δὲν ἦναι φάσμα, ἀνκαμφιόλως εὐρίσκετο μετ' αὐτοῦ.

Τί συνέβαινε; Πόθεν ἡ τοιαύτη μεταβολή;

Εἶχε λάθει καὶ ἐτέρην ἐπιστολήν!

Ἡ ἄγνωστος φίλη του τῷ παρεχώρει συνέντευξιν εἰς τὸν ἐξοχικὸν περίβολον τοῦ Ω*.

Ἡ μετ' ἀγωνίας προσδοκωμένη ὥρα ἔφθασε, καὶ ὁ Μῆτρος εὐρίσκετο εἰς τὸ ὑποδεικνυόμενον μέρος.

Ἐκράτει διὰ τῆς χειρὸς τὴν καρδίαν του, ἧτις ἦτο ἐτοίμη νὰ διαρραγῇ, τοὺς δὲ ὀφθαλμοὺς εἶχε διασταλμένους καὶ τὰ ὅσα τεταμένα. Νεκρικὴ σιγὴ ἐπεκράτει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἡ σελήνη φωτίζουσα θάμνον τινὰ διέγραφεν ἀνθρωπίνην σιάν. Τὴν σιάν ταύτην ὁ Μῆτρος ἐξέλαθεν ὡς σῶμα ἀνθρώπινον καὶ ὑπὸ τῆς ἀκρατήτου ἐλπίδος ὠθούμενος, διεσκέλισε τὸ πλατὺ βεῖθρον, ὅπερ χωρίζει τὴν ὁδὸν καὶ τὸν περίβολον. Στὰς τότε ἀνέκραξε διὰ φωνῆς πνιγομένης ἐκ τῆς συγκινήσεως:

— Εἶσαι σύ! !

Γέλωτες, βραγχώδεις φωναὶ καὶ σαρκαστικὰ ἐπιφωνήματα ἀντήχησαν μακρόθεν καὶ ἔφθασαν μέχρις αὐτοῦ ὡς ἐπικήδειος κωδωνοκρουσία.

Ἐστράφη ἵνα διέλθῃ τὸ βεῖθρον, ἀλλ' αἱ δυνάμεις του τὸν ἐγκατέλιπον καὶ ἔπεσαν ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἡ φοβερὰ σιγὴ, ἡ βασιλεύουσα εἰς τὸν περίβολον ἐκεῖνον, μετ' ὀλίγον ἀποκατέστη, τὸ δὲ ζεύγος τῶν ἀηδόνων, ὅπερ ἔκτισε τὴν φωλεάν του εἰς τὴν ἀψίδα, τὴν σχηματιζομένην ἐκ τῶν κλώνων τῶν πελωρίων λευκῶν, ἐτόνισε τὸ περιπαθὲς ἄσμα του.

Ἡ μελωδικὴ ἁρμονία του ἦτο ἐρωτικὴ, ἡ ἀπέβλεπεν εἰς τὰ παθήματα τῶν θνητῶν;

*

Κατὰ τὸ παρελθὸν σάββατον ὁ ὀρίζων ἐκρύπτετο ὑπὸ νέφην, ἅτινα μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ἀυξάνοντα συνεπυκνοῦντο καὶ καθίσταντο παμμέλανα.

Τὰ κύματα, ταρασσόμενα ὑπὸ σφοδροῦ ἀνέμου, ἐθραύοντο μετὰ πατάγου ἐπὶ τῶν βράχων.

Αἱ ἀπὸ τὰ βάθη τῆς θαλάσσης ἐξορμῶσαι βοαὶ προεμήνουν καταιγίδα.

Φοβεραὶ ἀστραπαὶ κατὰ διαλείμματα διασχίζουσι τὰ νέφη καὶ φαινόμεναι ὡς ἐκρηγνύμενον ἠφαιστειον, ἐφώτιζον διὰ τῶν πυριφεγγῶν ἀκτίνων των τὸν ὀρίζοντα.

Διαβαίνοντες τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐκεῖθεν, παρετηρήσαμεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς κυματοῦ γῆς τὸν Μῆτρον.

Ἐφερε τὴν ἐτέραν τῶν χειρῶν συνεχθῆ εἰς τὸ μέτωπον, οἴονει προσπαθῶν νὰ συλλέξῃ ἀποπτάσας ἀναμνήσεις, διὰ τῆς ἐτέρας ἔκαμνε σημεῖα προσκλήσεως συνοδεύων αὐτὰ με κατακυνηκτικὴν ἰκίεσιν εἰς πλαγγόνα ἱστιοφόρου τινὸς πλοίου ἐκεῖ πλησίον ἠγκυροβολημένου ὅταν δὲ ἀστραπή, διασχίζουσα τὰ νέφη, ἐφώτιζεν τὴν πλαγγόνα, τὰ μέλη τοῦ σώματός τι ἐκινούντο σπασμωδικῶς.

Ὁ δυστυχῆς ἦτο παράφρων!

* Ἐν Πατραις.

Σ.

BIBLIOTHEKH * EKLEKTON MYTHISTORHMATON

ΤΑ ΔΥΟ ΛΙΚΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΡΙΣΣΕΒΟΥ

Ἐξεδόθη ὁ πρῶτος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης, παρτιζόμενος ἐκ 10 τυπογραφικῶν φύλλων καὶ μῶμενος λεπτῶν 50 διὰ τοὺς ἐν Ἀθῆναις καὶ 60 τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ.

Ἐκαστος τόμος τῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται τῷ Γραφεῖῳ ἡμῶν, ἀποστέλλεται δὲ εἰς τὸν αἰσῶντα, ἀμὰ τῇ λήψει τοῦ ἀντιτίμου.

ΑΘΗΝΑΙΣ—ΤΥΠΟΙΣ * ΚΟΡΙΝΘΗΣ * ΘΑΨ ΠΑΤΗΣΙΩΝ ΑΙ